

Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 08/05/2009 11:57

---

http://www.youtube.com/watch?v=unaRdsa9siA&url=http%3A%2F%2Fotoposmas.blogspot.com%2F2007%2F08%2Fblog-post.html&feature=player_embedded

ΝΕΑΠΟΛΗ-ΕΞΑΡΧΕΙΑ

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/0/06/Exarchia_square_Athens.jpg/788px-Exarchia_square_Athens.jpg

Παλιότερα η περιοχή ονομαζόταν Πιθαράδικα λόγω των εργαστηρίων που υπήρχαν στην περιοχή μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα και κατασκεύαζαν πιθάρια. Το νεώτερο όνομα της περιοχής προήλθε από κάποιον Ηπειρώτη έμπορο ονόματι Έξαρχο, που διατηρούσε στην οδό Θεμιστοκλέους μεγάλο -για τα δεδομένα της εποχής- κατάστημα γενικού εμπορίου. Στις αρχές του 19ου αιώνα τα Εξάρχεια, και συγκεκριμένα η οδός Τζαβέλα, θεωρούνταν το σύνορο της πόλης της Αθήνας. Αρχικά στη συνοικία αυτή κατοικούσαν οικοδόμοι και τεχνίτες από τις Κυκλάδες, ενώ από το 1865 που εντάχθηκε και στο σχέδιο πόλης άρχισε σταδιακά να αναπτύσσεται

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/el/4/40/Exarxia.gif>

(Πυθαράδικα στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα.)

Η περιοχή μεταξύ πλατείας Εξαρχείων και Λυκαβηττού ονομάζεται Νεάπολη. Πριν από 80 χρόνια ακόμη, ολόκληρη εκείνη η περιοχή με το λόφο του Στρέφη στη μέση ήταν μια εξοχή της Αθήνας. Γι' αυτό και η μεγάλη αρτηρία της ονομάστηκε τότε οδός Προαστίου κι αργότερα πήρε τ' όνομα του δήμαρχου Εμμανουήλ Μπενάκη, όπως και η οδός Πινακωτών γίνθηκε Χαριλάου Τρικούπη γιατί κατοικούσε εκεί ο μεγάλος πολιτικός. Ήταν για την Αθήνα η μποέμικη γειτονιά των ποιητών, των φοιτητών, των τροβαδούρων. Και καθώς ήταν καινούρια, ονομάστηκε Νέα Πόλις.

Εκείνα τα χρόνια, η πολυθρόμβη φοιτητική γειτονιά χωριζόταν από το αριστοκρατικό Κολωνάκι με σπιτάκια και μάντρες που κλειναν την οδό Σκουφά, και που ανοίχτηκαν αργότερα κι έδωσαν τη συνέχεια της στην οδό Ναβαρίνου.

Στη Νεάπολη, είχαν τότε τα σπίτια τους οι πιο γνωστοί ποιητές και λόγιοι που τη λάτρευαν, όπως ο Μπάμπης Αννίνος, ο Δημήτριος Καμπούρογλου, ο Γεώργιος Σουρής, ο Νικόλαος Πολίτης, ο Σκόκος, ο Ταγκόπουλος, ο Βερναρδάκης, ο Δαραλέξης κι άλλοι...

Κι ο Κωστής Παλαμάς ήταν σ' όλο σχεδόν τον βίο του Νεαπολίτης. Φοιτητής ακόμη, κρατούσε ένα μικρό δωμάτιο σ' ένα σαραβαλιασμένο σπιτάκι πίσω από την οδό Σόλωνος.

ελευθεροτυπία

ΥΜΗΤΤΟΣ

http://bp0.blogger.com/_7n7qoWr2hv0/RqRxYUAZdLI/AAAAAAAAABZM/N1LTMgcpM14/s400/ymhttos_01.jpg

Βουνό της Αττικής ύψους 1.027 μ. Υψώνεται στην άκρη του ανατολικού τμήματος του λεκανοπεδίου της Αθήνας ανάμεσα στο πολεοδομικό συγκρότημα Αθήνας, στο βουνό Πεντέλη, στην πεδιάδα των Μεσογείων και στο Σαρωνικό κόλπο.

Στις παρυφές του βρίσκονται τα μοναστήρια της Καισαριανής, της Ζωοδόχου Πηγής, του Αστερίου και του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου ή Αγ. Ιωάννου Κυνηγού και στις ανατολικές υπώρειες του τα χωριά των Μεσογείων Χαρβάτι, Παιανία, Κορωπί.

Η παρωνυμία του Υμηττού "Τρελλός" πιθανολογείται ή από το γαλλικό tres long (=πολύ μακρύς) που του αποδόθηκε από ξένους περιηγητές ή από το ιταλικό monte matto (=τρελλό βουνό) που αποτελεί παράφραση του monte Imetto (=όρος Υμηττός). Ο Δημ. Καμπούρογλου έγραψε: "Ο Υμηττός χωρίζει την κοιλάδα του πνεύματος (Αθήνα), από την πεδιάδα του... οινοπνεύματος (Μεσόγεια)".

Ο ΠΟΔΟΝΙΦΤΗΣ

http://www.x-anagnostopoulos.gr/index_image29601.jpg

Η Ν. Φιλαδέλφεια και η Ν. Χαλκηδόνα είχαν, πριν αποκτήσουν τη σημερινή τους ονομασία, ένα κοινό όνομα σαν περιοχή και τοπωνυμία. Το σχετικά κακόηχο "Ποδονίφτης". Από που προήλθε αυτή η ονομασία; Οι γνώμες των ιστορικών της Αθήνας δίστανται. Όπως και αυτές των παλιών κατοίκων σε μαρτυρίες τους που δημοσιεύτηκαν κατά καιρούς.

Υπάρχουν αναφορές της ονομασίας "Ποδονίφτης" που χρονολογικά φτάνουν πολύ πριν την απελευθέρωση από τους Τούρκους.

Η πρώτη αναφορά -που έχει γίνει γνωστή μέσα από δημοσιεύματα κλπ.- για τον "Ποδονίφτη" φτάνει το 1802. Τότε ο άγγλος περιηγητής Leake (Ιούλιος 1802) περιηγήθηκε την ανατολική Ελλάδα από τον Ισθμό της Κορίνθου ως τις Θερμοπύλες και εξέδωσε 2 βιβλία. "Έρευνα εν Ελλάδι" και "Ελληνικά νομίσματα" στα οποία παρείχε ενδιαφέρουσες ειδήσεις για την εποχή εκείνη.

Δεύτερη αναφορά του ονόματος βρίσκεται στη λογοδοσία του Δημάρχου Αθηναίων Δ. Καλιφρονά (1837-1841) ο οποίος είχε συμπεριλάβει στο γενικό του πρόγραμμα την κατασκευή γέφυρας "επί της θέσεως του Ποδονίφτη". Αλλά και επί Δημαρχίας Σπ. Μερκούρη (1899-1914) αναφέρεται η "κατασκευή πέμπτου λιθοκτίστου υδατοφράγματος εις θέσιν "Παλιός νερόμυλος Τσίγκρη" το οποίον χρησιμεύει εις το να συγκρατεί τα του χειμάρρου "Ποδονίφτη" κατερχόμενα ύδατα...".

Στο βιβλίο του Γιάννη Καιροφυλλά (Αθήνα 1978) "Η Αθήνα και οι Αθηναίοι 1834-1934 " αναφέρονται: "Στις 5 Μαΐου του 1902 έγινε η πρώτη απόπειρα λειτουργίας ιπποδρόμου στην πρωτεύουσα και συγκεκριμένα στον Ποδονίφτη...".

Σοβαρή έρευνα για την ονομασία "Ποδονίφτης" είχε κάνει ο τ. Διευθυντής του Δήμου Ν. Φιλαδέλφειας Θ. Χατζηθεοδωρίδης που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Αναζήτηση" της 30 Νοεμβρίου 1988 στην οποία αναφέρονται τα εξής:

"... Το όνομα "Ποδονίφτης" δεν είναι ακόμη γνωστό πως προήλθε, από πότε επικράτησε και ποιος είναι ο νονός του τοπωνυμίου. Η γνώμη των ιστορικών δε συμπίπτει. Ο Κώστας Μπίρης στο βιβλίο του "Αι τοπωνυμιαί της πόλεως των Αθηνών και των περιχώρων, Αθήνα 1971" και στη σελίδα 90, επικαλούμενος το περιοδικό "Παναθήναια" τόμος Θ - Οκτώβριος 1904 σελ. 20 και τον χάρτη Κάουπερτ, αποφαινεται πως ο Ποδονίφτης, είναι παλαιά τοπωνυμία της περιοχής, την οποία διασχίζει το ομώνυμο ρέμα μεταξύ Ανάκασας και Αλυσίδας "προκύψασα από κτήματα της Αθηναϊκής οικογένειας Ποδονίφτη". Ο Ιωάννης Σαρρής στο βιβλίο του "Τα τοπωνύμια της Αττικής, Αθήνα 1928, επικαλούμενος τον Δ. Καμπούρογλου στο Μνημ. Ιστορ. Αθηνών Τ.Α. σελ. 333 και το Αναδρομάρι της Αττικής σελ. 94, αποφαινεται πως ονομάστηκε Ποδονίφτης, "εκ του περισσεύματος των υδάτων αυτών".

Στην εφημερίδα "Φιλαδέλφεια" της 22 Ιουνίου 1957 αναδημοσιεύτηκε μαρτυρία από το περιοδικό "Στεγαστική Επιθεώρηση", στην οποία μεταξύ των άλλων αναφέρονται τα εξής: "Ν. Φιλαδέλφεια. Τη λένε και Ποδονίφτη. Προτού ακόμη κατοικηθεί, όταν ολοκληρη η σημερινή περιοχή ήταν ένας αγριότοπος, όλος δέντρα, χορτάρι και ρέματα, έρχονταν από τη Αθήνα διάφορες στρατιωτικές μονάδες, εκτελώντας τον τακτικόν στρατιωτικόν τους περίπατον. Στο ερημικό τότε τοπίο της εξοχής, στην ώρα που αναπαύονταν, έπλεναν οι στρατιώτες τα πόδια τους στον Περισσό ποταμό.

Από το ποδόλουτρο αυτών των στρατιωτών πήρε την αρχική του ονομασία ολόκληρη η περιοχή".

Πηγή: Εφημερίδα Αναζήτηση-Απρίλιος 2000

Άλλη άποψη

Ο Ποδονίφτης ήταν η κοινή ονομασία του τμήματος του Κηφισού ποταμού στη περιοχή της Αλυσίδας (Πατήσια).

Η ονομασία του οφείλεται είτε από το γεγονός ότι τα λίγα εκεί νερά αρκούσαν μόνο στο νίψιμο των ποδιών είτε εκ του διασταυρούμενου εκεί δρόμου του Μενιδίου, που πριν να κατασκευασθεί η γέφυρα υποχρέωνε τους διερχομένους να βρέξουν τα πόδια τους στα λίγα νερά του ποταμού προκειμένου να περάσουν απέναντι.

Επίσης το όνομα «Ποδονίφτης» έλαβε στην εν λόγω περιοχή και ο παλιός προσφυγικός συνοικισμός που σήμερα αποτελεί τον Δήμο της Νέας Φιλαδέλφειας.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

<http://panathinaeos.files.wordpress.com/2008/11/monastiraki.gif>

Το Μοναστηράκι βρίσκεται στην συμβολή των οδών Ερμού και Αθηνάς, στην είσοδο της παλιάς συνοικίας της Πλάκας κοντά στο παλιό τζαμί του Μοναστηρακίου.

Ο μικρός ναός της Παντάνασσας, που ήταν μετόχι της Μονής Καισαριανής, γνώρισε ιδιαίτερη οικονομική ευμάρεια από τις ιδιοκτησίες της στο γειτονικό παζάρι. Η ονομασία της τον 17ο αιώνα (Μέγα Μοναστήρι) απηχούσε αυτήν την οικονομική άνεση, την οποία έχασε με το πέρασμα του χρόνου, όποτε και παρέμεινε γνωστή ως Μοναστηράκι.

Το Κολωνάκι

<http://i-know.gr/wp-content/uploads/2009/03/plateiakolonaki.jpg>

είναι κεντρική συνοικία της Αθήνας που εκτείνεται στους νότιους πρόποδες του Λυκαβηττού και περί τη πλατεία Φιλικής Εταιρείας. Περικλείεται μεταξύ των λεωφόρων Βασιλίσσης Σοφίας και Ακαδημίας. Λόγω δε της υγιεινής και δροσερής γενικά τοποθεσίας της αλλά και της γειτνίασής της προς τα Παλαιά Ανάκτορα, σημερινή Βουλή, αλλά και με τα νεότερα, σημερινό Προεδρικό Μέγαρο, εξελίχθηκε και συνεχίζει να θεωρείται αριστοκρατική συνοικία της Αθήνας.

Το άλλοτε βέβαια ειδυλλιακό Κολωνάκι με τις χαρακτηριστικές Αθηναϊκές αυλές αμέσως μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο άρχισε να μεταβάλλεται σε συνοικία με τις πρώτες μεγάλες πολυκατοικίες, αρχής γενομένης από τον κεντρικό δρόμο Πατριάρχου Ιωακείμ.

Η ονομασία της συνοικίας αυτής οφείλεται σε παλαιά μαρμαρίνη κυλινδρική στήλη ύψους 2 μέτρων και διαμέτρου 30 εκατοστών που βρέθηκε στη περιοχή και αναστηλώθηκε στη δεξιά σκάλα της Δεξαμενής. Οι Αθηναίοι της τουρκοκρατούμενης Αθήνας προς αποτροπή επιδημιών ή άλλων συμφορών συνήθιζαν να κάνουν λιτανείες και ιεροτελεστίες με θυσίες νεαρών μόσχων. Στα σημεία που κατέληγαν αυτές οι λιτανείες ολοκλήρωναν την ιεροτελεστία και έστηναν το «κολωνάκι». Έχουν βρεθεί πολλά σημεία στην Αθήνα που είχαν στηθεί τέτοια κολωνάκια.

Η μεγάλη κοινωνική διαφορά που παρουσίαζε το Κολωνάκι με τον Κολωνό έγινε αφορμή για πολλές ανέκδοτες προπολεμικές ιστορίες που χάρισαν και σχετικό τίτλο ελληνικής ταινίας «Λαός και Κολωνάκι» (αντί του Κολωνός και Κολωνάκι).

Παλιό Φάληρο

http://1.bp.blogspot.com/_gP9GE49MOO4/SGDz9fYR24I/AAAAAAAAAC9I/COHJyBT51JQ/s400/Edem+b

each+235_04.JPG

Το Παλαιό Φάληρο είναι παραλιακό προάστιο στα νοτιοδυτικά της Αθήνας.

Το Φάληρο αναφέρεται από πολλούς αρχαίους συγγραφείς, από τον Ηρόδοτο ως τον Πausανία.

Ιδρυτής του Φαλήρου αναφέρεται ο τοπικός ήρωας Φάληρος, υιός του Αλκωνα και εγγονός του βασιλιά της Αθήνας Ερεχθέα. Το αρχαίο Φάληρο αναφέρεται ως το πρώτο και αρχαιότερο επίγειο της Αθήνας.

Όταν, αργότερα, ο Θεμιστοκλής και κατόπιν ο Περικλής διαμόρφωσαν το λιμάνι του Πειραιά, το Φάληρο εξακολούθησε να είναι το δεύτερο λιμάνι της Αθήνας.

Στην περιοχή του Δέλτα, έχει βρεθεί το νεκροταφείο του αρχαίου Φαλήρου.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει συχνά το Φάληρο στα "Περσικά", τις μάχες Ελλήνων και Περσών την περίοδο 490 - 479 π.Χ..

Το Φάληρο αναφέρεται συχνά τόσο κατά τη διάρκεια της Πρωτοχριστιανικής εποχής, όσο και στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Το 1883 εγκαινιάζεται το πρώτο μεταφορικό μέσο, το τραμ που συνέδεε το Παλαιό με το Νέο Φάληρο και την Αθήνα. Την περίοδο 1910 - 1915, εύπορες οικογένειες ανακαλύπτουν την ομορφιά του Φαλήρου και αρχίζουν και κτίζουν αρχοντικά και επαύλεις κοντά στη θάλασσα. Μερικές από αυτές, όπως η έπαυλη «ΚΟΥΛΟΥΡΑ» διασώζονται μέχρι και σήμερα.

Αργότερα αναπτύσσεται και εμπορικά λόγω της εξαπλώσης του πληθυσμού προς τα νότια προάστια, κατέχοντας μέχρι σήμερα εξέχουσα θέση στις προτιμήσεις των κατοίκων του Λεκανοπεδίου, κάτι που φαίνεται και από τις τιμές των ακινήτων. Το Φάληρο ανήκει στις περιοχές της Αθήνας με τις υψηλότερες τιμές ανά τετραγωνικό μέτρο.

Ιδιαίτερα μετά το 1974, αρκετοί ομογενείς από την Κωνσταντινούπολη εγκαταστάθηκαν στο Παλαιό Φάληρο, όπου αποτελούν μια ιδιαίτερα ζωντανή κοινότητα.

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Βαγγος 13 - 08/05/2009 13:16

Ενα μωσαϊκό με εικόνες και μνήμες του '70

Ο Κολωνός

η ιστορική συνοικία, ζει τη δική του ζωή στα όρια Λένορμαν και Σταθμού Λαρίσης

Του Νικου Βατοπούλου

Σ τον Κολωνό άργησα να πάω. Επρεπε να είχα πάει 10 - 15 χρόνια πριν. «Γράφετε στην εφημερίδα τόσα για την Αθήνα. Στον Κολωνό έχετε έρθει;», μου είπε μια φωνή. Είχα πάει μία φορά για να δω τη μετασκευή ενός παλιού σχολείου σε θέατρο που τώρα είναι πια γνωστό ως «Επί Κολωνώ» (στην οδό Ναυπλίου) και είχα μονάχα μία εικόνα, μίας γειτονιάς με χαμηλά σπίτια και ηρεμία, έτοιμης όμως να ξεθαρρέψει οικοδομικά. Δεν ήξερα και πολλά για την περιοχή πέρα από το ότι είναι από τις παλιές της Αθήνας, κάποτε από τις συνοικίες των «νοικοκυραίων», σήμερα με ρευστή ταυτότητα στο μεγάλο υπογάζστριο κάτω από τις ράγες της Κωνσταντινουπόλεως.

Μου είχαν πει να ξεκινήσω από την πλατεία Πέτρουλα (πρώην Μεταξά) και από εκεί να εξακτινώσω διαδρομές, αλλά αποφάσισα να κάνω του κεφαλιού μου. Το ομολογώ. Είχα εφοδιαστεί με χάρτη και φωτογραφική μηχανή και ένιωθα σαν να διέσχιζα ένα σύνορο. Η εντύπωση αυτή έγινε πιο βαθιά πάνω στη μεταλλική πεζογέφυρα ανάμεσα στον Σταθμό Λαρίσης και τον Σταθμό Πελοποννήσου, που θα με έβγαζε στην άλλη πλευρά. Είχε αντηλιά που την έκανε εκτυφλωτική η έλλειψη δέντρων, αλλά περισσότερο ήταν η αίσθηση του απόκοσμου. Πάνω στη γέφυρα ο αέρας ήταν δυνατός και

μόλις είχα αφήσει πίσω μου έναν νάνο επαίτη απροσδιορίστου ηλικίας και φύλου και καθώς έλεγα ότι ζούσα κινηματογραφικές σκηνές ατενίζοντας από ψηλά τα φύρδην μύγδην έργα εκσυγχρονισμού των γραμμών του ΟΣΕ, διασταυρώθηκα με έναν ιερέα. Ήταν μάλλον Αιθίοπας και τα μαύρα ράσα του ανέμιζαν. Είμασταν οι δυο μας πάνω στη γέφυρα. Κρεμασμένοι εν κινήσει ανάμεσα στις δύο Αθήνες. Σε αντίθετη πορεία.

Με τον χάρτη στο χέρι

Δεν ήξερα τι θα συναντήσω και το στοιχείο του άγνωστου έδινε στοιχεία περιπέτειας. Καθώς ήταν ένα πρωινό αργίας, οι δρόμοι ήταν ήρεμοι αλλά τα καφενεία γεμάτα. Επεφτα στο ένα μετά το άλλο, αρχίζοντας από τον οδό Συρράκου με κατεύθυνση τη μικρή πλατεία Γ. Πανταζοπούλου. Και όταν λέμε καφενεία εννοούμε «καφενεία» με το τάβλι και τις αντροπαρέες, σε ισόγεια πολυκατοικιών του '70 και του '80 με άχαρες τζαμαρίες και ονομασίες που παραπέμπουν σε μικρές πατρίδες. Ενα λεγόταν «Η Πελοπόννησος» και αυτό έλεγε μια ολόκληρη ιστορία από μόνο του... Σας έχει τύχει σε ταξίδι στο εξωτερικό σε πόλη που επισκέπτεστε για πρώτη φορά να αλλάζετε σταδιακά τις εντυπώσεις σας, καθώς συνειδητοποιείτε ότι η πρώτη εικόνα δεν ήταν αντιπροσωπευτική; Κάτι αντίστοιχο μου συνέβη εκείνο το πρωινό στον Κολωνό, τουρίστας εγώ στην ίδια μου την πόλη, περιδιαβαίνοντας στενάκια άγνωστά μου και γι' αυτό μυστηριώδη, με τον αθηναϊκό χάρτη στα χέρια, αυτόν που φυλούσα πάντα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και που, τώρα, είχε πάρει απρόσμενη χρήση.

Μοναδική ατμόσφαιρα

Δεν ξέρω αν έφταιγε που η μέρα ήταν αργία, αλλά μου έκανε εντύπωση η ησυχία. Υπήρχαν στενά ξεχασμένα. Δρόμοι ολόκληροι χωρίς κίνηση, τόσο που μου κακοφάνηκε όταν έπρεπε να περιμένω να περάσει ένα αυτοκίνητο ακόμη και στη φαρδιά οδό Ιωαννίνων. Φωτογράφιζα εκείνη την ώρα ένα μονώροφο πέτρινο σπιτάκι, τσακισμένο από τον χρόνο, αλλά τόσο όμορφο. Το έλουζε ο ήλιος και η πρασινάδα από τον διπλανό Λόφο του Ιππείου Κολωνού τού χάριζε μια μοναδική ατμόσφαιρα. Να είχα τόσο καλή διάθεση εγώ και να ήθελα να τα δω όλα από τη θετική πλευρά; Όχι, γιατί δεν υπήρχε μια στιγμή να πω ότι ο Κολωνός είναι μια όμορφη περιοχή, αλλά διαρκώς έλεγα ότι αυτό το κομμάτι της Αθήνας έχει «υγρασία» κι ας το ξέπλενε ο μαρτιάτικος ήλιος, έχει βάθος και μνήμη. Πανύψηλες καινούργιες πολυκατοικίες, κάποιες με έντονο χρώμα τερακότας, άλλες με πρόσοψη που να θέλει να γλυκάνει το μπετόν με τραβήγματα διακοσμητικά και αυτά βαμμένα γαλάζια σαν κρεβατοκάμαρα σε επαρχιακό σπίτι του '60, σκίαζαν στενάκια μια σταλιά. Όσο επιθετικές με τον όγκο τους και αν ήταν οι πολυκατοικίες του 2005 και μετά, μου φάνηκαν καλύτερες από τις αντίστοιχες του '70. Οι καινούργιες είχαν τον αέρα ότι φέρνουν κάτι νέο. Οι παλιές μου φάνηκαν υποταγμένες στην κακή μοίρα.

Αλλά ο Κολωνός είχε πολλά πρόσωπα. Το καταλάβαινα όσο έμπαινα στην ενδοχώρα του προς τη Λένορμαν, πάνω κάτω σε στενά μικρά, σε πολλές παρόδους με ονόματα όπως Μεγίστης Λαύρας και Πέτρας. Αμανέδες και τραγούδια άγνωστης σε μένα προέλευσης ξέφευγαν μαζί με μυρωδιές μαγειρέματος από παράθυρα που δεν μπορούσα να εντοπίσω. Οι σαπουνάδες από αυτοκίνητα που πλένονταν σχημάτιζαν βρώμικες λιμνούλες, παιδιά έπαιζαν με ποδήλατα, οικογένειες τσιγγάνων και Πακιστανών κάθονταν σε σκαλοπάτια, σε αυλές πάνω στον δρόμο, παλιές νοικοκυρές εμφανώς κλεισμένες στον δικό τους μονόλογο άνοιγαν παράθυρα, ένας ηλικιωμένος κύριος ξεχώρισε στο βάθος με καπέλο και μπαστούνι. Ο Κολωνός σήμερα ήταν η ακτινογραφία ενός μωσαϊκού.

Πόσες κατεδαφίσεις, πόσα ξεκοιλιασμένα σπίτια, πόσα πωλείται και πόσα λουκέτα. Τοίχοι ροζ και κίτρινοι από γκρεμισμένα νοικοκυρόσπιτα είδα συχνά να αχνοφαινούνται πίσω από ψηλά μέσα στον Μάρτη χόρτα σε οικόπεδα που θα χτιστούν. Είδα δώροφα σπίτια που στέγαζαν ακόμη αστική ζωή, με γυαλισμένες πόρτες και κουρτίνες κεντημένες, αλλά και τόσα σπίτια κλειστά, σπίτια του '30 και του '50, δώροφα, στα αζήτητα.

Σε ένα μικρό πεζοδρόμο, στην οδό Διστόμου, κοντοστάθηκα. Στη μία γωνία είχε τελειώσει πρόσφατα ένα δώροφο καινούργιο, στην απέναντι ένα άλλο σύγχρονο σπίτι ήταν στα τελειώματα. «Εδώ κάτι γίνεται», είπα. Ήταν σπίτια σχεδιασμένα έχοντας υπόψη περιοδικά για τη διακόσμηση και την αρχιτεκτονική. Το ένα είχε εμφανές μπετόν και μετα-βιομηχανικά στοιχεία ενσωματωμένα σε μία πρόσοψη που κάτι ήθελε να δηλώσει. Στην άλλη γωνία, το άλλο σπίτι ήταν πιο «ήσυχο» αλλά υποψιασμένο και αυτό, βαμμένο σομόν με καφέ παράθυρα και κηπάκι. Να ήταν το μικρό «Κολωνάκι» του Κολωνού; Αδιάφορο, γιατί όλη η γειτονιά ζούσε σε άλλο ρυθμό.

Σαν ελληνική ταινία

Βρήκα τετράγωνα και τετράγωνα μόνο με κατοικίες, χωρίς μαγαζιά, που πυκνώνουν προς τη Λένορμαν και από κάτω. Αλλά αυτό που με συγκίνησε ήταν όταν έπεφτα σε κομμάτια ολόκληρα με χαμηλά σπίτια, στύλους της ΔΕΗ από το '70 και ακόμη πιο παλιά και σκόρπια παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ήταν ένα ταξίδι στο παρελθόν, σαν να είχα βουτήξει σε ελληνική ταινία της δεκαετίας του '60. Ήταν τόσο δυνατό το φως, τόσο μεγάλοι φαινόταν οι δρόμοι από τα χαμηλά σπίτια και τα λιγοστά αυτοκίνητα, που ερχόταν στο στόμα η γεύση από ένα χθες που δεν γνώρισα. Στη γωνία Καλλιπόλεως και Ισμήνης ο χρόνος είχε σταματήσει. Σε κάποιες αυλές, περικλειστές από μάντρες, λεμονιές και περικοκλάδες, έριξα λαθραίες ματιές. Ήταν όλα εκεί. Το κλουβί με το καναρίνι, μια πλαστική λεκάνη, καρύδια απλωμένα σε ένα μουσαμά. Σε ένα μισογκρεμισμένο σπίτι της οδού Αστρους, στην καρδιά του Κολωνού, τράβηξα με κόπο τη σκουριασμένη καγκελόπορτα, που άνοιγε μόνο 45 μοίρες. Τρύπωσα μέσα και μπήκα από το πλάι στο σαλόνι του σπιτιού. Χωρίς έπιπλα αλλά με γύψινες διακοσμήσεις στο ταβάνι, σανίδες μονοκόμματα στο ξεχαρβαλωμένο δάπεδο, μια πόρτα μισάνοιχτη. Απέναντι, μπουγάδες ανέμιζαν και οι πανταχού παρούσες συνθετικές, πολύχρωμες κουβέρτες να λιάζονται σε κάγκελα.

Μια περιοχή είναι αυτό που επιλέγει κανείς να δει. Τα ατέλειωτα, άχρωμα τετράγωνα με τις εργολαβικές πολυκατοικίες τα αναγνώρισα ως μία πραγματικότητα αλλά περισσότερο εντύπωση μου έκαναν τα παλιά πεζοδρόμια. Υπάρχει μια ολόκληρη ιστορία. Στον Κολωνό διασώζονται κατά τόπους τα προπολεμικά πεζοδρόμια του Δήμου Αθηναίων με τα μαρμάρινα αγκωνάρια, εξαιρέτα δείγματα μιας αστικής φροντίδας. Αυτά τα πεζοδρόμια που ξηλώνονται σε όλη την Αθήνα και αντικαθίστανται από τσιμέντο, δηλώνουν ότι ο Κολωνός ήταν κομμάτι της πρωτεύουσας από πολύ πολύ παλιά. Σήμερα μοιάζει ξεχασμένος, με τη ζωή του να κυλάει σχεδόν αυτόνομα κάτω από τις ράγες. Είναι πολλοί κάτοικοι που αγωνιούν. «Υπάρχουμε και εμείς», λένε. Και φυλάνε ακόμη ένα από τα πιο αρχαία κομμάτια της παλιάς Αθήνας. Λίγο θέλει και ο Κολωνός μπορεί να κάνει ένα μικρό νοερό άλμα πάνω από τις ράγες.

<http://www.kathimerini.gr>

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιάννα - 08/05/2009 17:58

Πολύ ωραία αυτά που μάς μετέφερες, Βάγγο.....έτσι, να μαθαίνουμε την πόλη μας!

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιάννα - 08/05/2009 18:01

Άλιμος

[http://assets.in.gr/dGenesis/assets/Content200/ImageGallery/alimos-\(1\)-600X.jpg](http://assets.in.gr/dGenesis/assets/Content200/ImageGallery/alimos-(1)-600X.jpg)

Ο Άλιμος, γνωστός και ως Καλαμάκι, είναι προάστιο στο νοτιοδυτικό τμήμα της Αθήνας και αποτελεί ανεξάρτητο Δήμο. Στα δυτικά του βρίσκονται η Λεωφόρος Ποσειδώνος και η Βουλιαγμένης, ενώ στα ανατολικά ο Υμηττός. Έχει έκταση 7,5 τετρ. χιλιομέτρων και πληθυσμό περίπου 50.000 κατοίκων. Η περιοχή αρχικά καταλαμβάνονταν από βοσκοτόπια: από τη δεκαετία του '40 μέχρι το '70, σημειώθηκε οικιστική ανάπτυξη, ενώ δημιουργήθηκαν και ορισμένες επιχειρήσεις, που βρίσκονται στα νότια της περιοχής, κοντά στις κεντρικές οδικές αρτηρίες. Ο Δήμος επίσης διαθέτει μαρίνα, η οποία διαθέτει 1000 θέσεις για σκάφη αναψυχής.

http://bp2.blogger.com/_gP9GE49MOO4/SHX51Ab_K9I/AAAAAAAAADX0/fp4gg_KPpsI/s400/Alimos+279_06.JPG

Άλιμος σημαίνει θαλάσσιος. Αυτός, που ανήκει στη θάλασσα. Σύμφωνα με αρχαιολογικά ευρήματα, η περιοχή κατοικείται από τη Νεολιθική περίοδο. Στην αρχαιότητα, ο Άλιμος ήταν γνωστός ως Δήμος Αλιμούντος και αποτελούσε φαροχώρι στα περίχωρα των Αθηνών, ενώ εντύπωση προκαλούν τα ερείπια ενός μικρού αμφιθεάτρου με τετράγωνη ορχήστρα στη θέση Τράχωνες στο εσωτερικό του Αλίμου. Ωστόσο, ο Δήμος Αλιμούντος είναι γνωστός ως πατρίδα του μεγάλου ιστορικού Θουκυδίδη.

Βικιπαίδεια

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από rosa 3 - 08/05/2009 18:06

<http://img145.imageshack.us/img145/3082/sxegycalcjkqmcazi77knca.jpg>

ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

- + ΜΑΡΙΝΑ ΖΕΑΣ
- + ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ
- + ΜΙΚΡΟΛΙΜΑΝΟ
- + ΚΑΣΤΕΛΛΑ
- + ΝΙΚΑΙΑ
- + ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΕΝΤΗ
- + ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
- + ΠΕΡΑΜΑ
- + ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ
- + ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Ο Πειραιάς είναι μια πόλη με ξεχωριστή ιστορία. Από τα αρχαία χρόνια ως σήμερα πρωταγωνιστεί στα ιστορικά δρώμενα του Ελλαδικού χώρου. Η ιστορική του διαδρομή είναι άρρηκτα δεμένη με τη θάλασσα, στην οποία οφείλει την οικονομική και πολιτιστική του ανάπτυξη. Βρίσκεται βορειοδυτικά της Αθήνας και σε απόσταση 10 χλμ. από το κέντρο της πρωτεύουσας και βρέχεται από το Σαρωνικό κόλπο. Είναι χερσόνησος που περιβάλλεται από θάλασσα (γεωλογικά,

θεωρείται πως κατά την αρχαιότητα ήταν νησί), και έχει τρία λιμάνια (το κεντρικό, το Μικρολίμανο και τη Μαρίνα Ζέας). Από τα αρχαία χρόνια ως σήμερα ο Πειραιάς, ``υπηρετήσε`` την Αθήνα ως λιμάνι της και διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην άμυνα της πόλης. Την περίοδο των Περσικών πολέμων αποτέλεσε το λιμάνι των πολεμικών πλοίων του Αθηναίου στρατηγού Θεμιστοκλή. Το 86 π.Χ. καταστράφηκε τελείως από τους Ρωμαίους. Στα μεσαιωνικά χρόνια ονομάστηκε Πόρτο Λεόνε, από το μαρμάρινο άγαλμα του λιονταριού που βρισκόταν στη είσοδο του λιμανιού. Αυτό το σύμβολο του λιμανιού, κλάπηκε κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του Μοροζίνι και μεταφέρθηκε στη Βενετία. Έτσι σήμερα, στο λιμάνι έχει τοποθετηθεί ένα αντίγραφο αυτού του λιονταριού.

Το 1834 επιλέχθηκε ως κεντρικό εμπορικό λιμάνι της Αθήνας. Από τότε έχει ανακαινιστεί αρκετές φορές ώστε να εξυπηρετεί τις ανάγκες και τις σύγχρονες απαιτήσεις της εποχής. Είναι ένα από τα μεγαλύτερα και σημαντικότερα λιμάνια της Μεσογείου.

Από το λιμάνι του Πειραιά ξεκινούν όλες οι ακτοπλοϊκές γραμμές για τα νησιά της Ελλάδας αλλά και για τα λιμάνια του εξωτερικού.

Η πρόσβαση στο λιμάνι είναι ιδιαίτερα εύκολη καθώς απέναντι από την είσοδό του βρίσκεται ο σταθμός του Ηλεκτρικού Σιδηρόδρομου (γραμμή Πειραιάς – Κηφισιά). Καθώς και οι αφετηρίες πολλών λεωφορείων που συνδέουν το λιμάνι με το κέντρο της Αθήνας και τις υπόλοιπες περιοχές του Πειραιά.

Οι έντονοι ρυθμοί της ζωής στην περιοχή του λιμανιού γίνονται αμέσως αντιληπτοί. Κόσμος πηγαινοέρχεται και τα καταστήματα γύρω απ' αυτό σφύζουν από εμπορική κίνηση.

Η καρδιά του Πειραιά χτυπά – αναμφισβήτητα στο λιμάνι. Όμως, ενδιαφέρον παρουσιάζει και η πόλη. Μια βόλτα στις γραφικές γειτονιές του Πειραιά, στους κεντρικούς δρόμους που παρουσιάζουν έντονη κυκλοφοριακή κίνηση, και στα διαχρονικά στέκια της νεολαίας - και όχι μόνο - αποκαλύπτει τις ομορφιές της πολυπρόσωπης πόλης.

Είναι μια πυκνοκατοικημένη και σε πολλά σημεία της άναρχα δομημένη πόλη, όπως εξάλλου και η Αθήνα. Αλλά λίγο η αλμύρα της θάλασσας, λίγο η μακράιων ιστορία της περιοχής που την έχει προικίσει με μια λάμψη και μια γοητεία ξεχωριστή, ανήγαγαν την πόλη του Πειραιά σε μούσα πολλών καλλιτεχνών. Δεκάδες τραγούδια γράφτηκαν και γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες γυρίστηκαν στις γραφικές γειτονιές της πόλης και στο λιμάνι που το σενάριό τους φωτογράφιζε τον τρόπο ζωής των ανθρώπων του Πειραιά.

Σήμερα, ο Πειραιάς έχει όλα τα στοιχεία μιας σύγχρονης πόλης, ενώ συγχρόνως διατηρεί και τα χαρακτηριστικά ενός μεγάλου ναυτιλιακού εμποροβιομηχανικού κέντρου.

Στα στολίδια της πόλης συγκαταλέγονται τα νεοκλασικά κτίρια που συναντάμε σε αρκετά κεντρικά σημεία του Πειραιά, το περίφημο Δημοτικό Θέατρο της πόλης που δεσπόζει στη πλατεία Κοραή, η Δημοτική Πινακοθήκη, το Αρχαιολογικό και το Ναυτικό μουσείο, τα Θεμιστόκλεια Τείχη, το Σηράγγιο (Σπηλιά του Παρασκευά), το Βεάκειο Θέατρο και άλλοι χώροι που συνδυάζουν τα παραδοσιακά με τα μοντέρνα αρχιτεκτονικά στοιχεία.

Από τα πιο πολυσύχναστα μέρη του Πειραιά είναι το Μικρολίμανο (ή Τουρκολίμανο, όπως ονομαζόταν παλιά) και το Πασαλιμάνι. Σ' αυτές τις περιοχές λειτουργούν πολλές ταβέρνες και εστιατόρια, καφετέριες και bars που αποτελούν στέκια της νεολαίας αλλά και μεγαλύτερων ανθρώπων. Ειδικά την καλοκαιρινή περίοδο που η θάλασσα τραβά σαν μαγνήτης τα πλήθη, ο Πειραιάς αποτελεί σημείο αναφοράς για τη διασκέδαση των κατοίκων της πρωτεύουσας.

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Βαγγος 13 - 08/05/2009 18:11

Θησειο

Από τη Βικιπαίδεια

Για τον αρχαίο, παλαιότερα ομώνυμο, ναό δείτε Ναός Ηφαιστου.

Το λεγόμενο Θησείο είναι μια περιορισμένη μικρή συνοικία - περιοχή της Αθήνας που βρίσκεται βορειοδυτικά της Ακρόπολης, μεταξύ της συνοικίας του Αστεροσκοπείου (νότια), των Πετραλώνων (νοτιοδυτικά), του Κεραμεικού (δυτικά), του Ψυρρή (βόρεια) και δυτικά από το Μοναστηράκι. Στον ίδιο χώρο βρίσκεται κι ένα υπόλοιπο τμήμα της άλλοτε μικρής συνοικίας της Στοάς Αττάλου. Πήρε το όνομά του από τον παρακείμενο Ναό του Ηφαιστου, που ονομάζονταν παλαιότερα Θησείο, λανθασμένα, από τις ανάγλυφες παραστάσεις των άθλων του Θησέα, που φέρονται στις μετώπες του.

Αναφορές για την περιοχή υπάρχουν από την αρχαιότητα καθώς ανήκε πάντα στο κέντρο της αρχαίας πόλης των Αθηνών. Την 1η Δεκεμβρίου 1834 έγινε στη περιοχή του Κεραμεικού (συμβολή Ερμού και Πειραιώς) η επίσημη υποδοχή - άφιξη του Βασιλέως Όθωνα στην Αθήνα, με πομπή που κατέληξε στον ναό του Αγίου Γεωργίου (πρόκειται για τον Ναό του Ηφαιστου που είχε μετατραπεί σε χριστιανικό ναό) προκειμένου να παραστεί ο νέος Βασιλεύς στη γενόμενη δοξολογία επί "τη αφίξει" του.

Στην περιοχή του Θησειού υφίστανται οι δύο εβραϊκές Συναγωγές της Αθήνας, το Μουσείο Μπενάκη (αραβικής τέχνης), που στεγάζεται στην "οικία Ευταξία", το Μουσείο Μακρονήσου, το Ωδείο Athenaeum (μουσικός πολυχώρος) αφιερωμένος στη Μαρία Κάλλας, καθώς και ο ιστορικός ναός των Αγίων Ασωμάτων στην ομώνυμη πλατεία. Σήμερα η περιοχή του Θησειού αποτελεί γνωστό νυχτερινό στέκι -κατάμεστο με καφενεία, καφετέριες και μπάρ-, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού.

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 08/05/2009 18:20

Ψυρή

http://www.greekinsight.com/lib/thumbs/showImage.php?fn=632008110203_KOIN_01.jpg&wth=470

.....είναι ιστορική συνοικία της Αθήνας.

Η συνοικία βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας και είναι μια εκ των παλαιότερων. Το Ψυρή περικλείεται μεταξύ των οδών Ευρυπίδου, Γερανίου, Σοφοκλέους, Αθήνας, Ερμού, Πειραιώς & Αγίων Ασωμάτων. Πρώτη φορά το Ψυρή αναφέρεται στο βιβλίο του Γάλλου ιατρού Σπον με τίτλο «Ταξίδι σε Ιταλία, Δαλματία, Ελλάδα και Ανατολή» το 1678, . Η ετυμολογία της ονομασίας της συνοικίας δεν έχει απόλυτα εξακριβωθεί. Πιθανότατα η λέξη Ψυρή(ς) σημαίνει Ψαριανός και προέρχεται από τις παλαιότερες ονομασίες της νήσους των Ψαρών.

Κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας ο λόρδος Βύρων διέμεινε στην οικία του υποπροξένου της Αγγλίας Θεόδωρου Μακρή, στο σπίτι του οποίου γνώρισε και την Θηρεσία Μακρή, την οποία και ερωτεύτηκε. Εκείνη την εποχή υπήρχε και το αρχοντικό του Κυριάκου Πιττάκη, του μετέπειτα διάσημου αρχαιολόγου για τις ανασκαφές στην Ακρόπολη. Μετά την απελευθέρωση, στην περιοχή εγκατάστησαν διάφορες αρχοντικές οικογένειες όπως αυτή του ηγεμόνα της Ουγγροβλαχίας Ιωάννη Καρατζά. Ένας από τους διασημότερους κατοίκους του Ψυρή ήταν και ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Στην συνοικία κατοίκησε για πάνω από 20 χρόνια και γι'αυτό του δόθηκε το προσωνύμιο ο «Ερημίτης του Ψυρή».

<http://www.thedesignshop.gr/img/10/contact.jpg>

Απο το 1870 το Ψυρή είχε μετατραπεί σε μια απο τις πιο επικίνδυνες περιοχές της Αθήνας. Αιτία ήταν οι περίφημοι «κουτσαβάκηδες», δηλαδή οι διάφοροι μάγκες που ζούσαν μές στην παρανομία. Οι κουτσαβάκηδες λήστευαν και πολλές φορές δολοφονούσαν εμπόρους με αποτέλεσμα να δημιουργούν μεγάλο φόβο στους περαστικούς. Η αστυνομία σπάνια επανέβαινε αλλά και όταν αυτό γινόταν αποτύχανε. Τελικά η δράση των κουτσαβάκηδων τελείωσε απότομα τον Δεκέμβριο το 1893, όταν και ο τότε αστυνομικός διευθυντής Αθηνών-Πειραιώς Δημήτριος Μπαϊρακτάρης αποφάσισε να καθαρίσει την περιοχή απο τα κακοποιά στοιχεία. Μέσα σε ένα μήνα κατάφερε να συλλάβει τους μάγκες της περιοχής και να ανακουφίσει την περιοχή μια για πάντα.

Σήμερα το Ψυρή θεωρείται μια απο τις τουριστικότερες συνοικίες της Αθήνας γι'αυτο και γνωρίζει ραγδαία ανάπτυξη.

Βικιπαίδεια

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Βαγγος 13 - 08/05/2009 18:29

Πλάκα

Από τη Βικιπαίδεια,

Η Πλάκα είναι μια συνοικία στο κέντρο της Αθήνας κάτω από την Ακρόπολη. Συνορεύει νότια με την συνοικία Μακρυγιάννη, ανατολικά με την περιοχή των Στηλών του Ολυμπίου Διός και του Ζαπείου, βόρεια με το εμπορικό κέντρο της Αθήνας και δυτικά με το Μοναστηράκι.

Μεταπολεμικά, τα κτίσματα της Πλάκας κρίθηκαν διατηρητέα στο σύνολό τους, με αποτέλεσμα η Πλάκα να αποτελεί τη μοναδική συνοικία της Αθήνας που σε τέτοια έκταση μπορεί κάποιος να δει την πόλη όπως ήταν πριν 100 χρόνια. Στην περιοχή λειτουργούν μουσεία, ταβέρνες, εστιατόρια, καφετέριες και καταστήματα με τουριστικά είδη, ενώ σώζονται κτίρια διάσημων πολιτών της παλιάς Αθήνας.

Στο τμήμα της Πλάκας προς την Ακρόπολη υπάρχουν τα Αναφιώτικα. Πρόκειται για μια συνοικία σε κυκλαδίτικο ρυθμό, που κατασκευάστηκε από Αναφιώτες οικοδόμους, οι οποίοι, στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, αναζητούσαν μια συνοικία να κτίσουν τα σπίτια τους, αφού στην υπόλοιπη Αθήνα το κόστος ενοικίασης ή αγοράς γης ήταν ακριβό γι' αυτούς. Παρόμοιες περιοχές, στις οποίες οι εσωτερικοί μετανάστες μετέφεραν την αρχιτεκτονική του τόπου καταγωγής τους, υπήρξαν και αλλού στην Αθήνα, αλλά δεν κατάφεραν να επιβιώσουν από την οικοδομική αναμόρφωση στο πέρασμα των χρόνων.

Κοντά στην Πλάκα βρίσκονται οι σταθμοί του μετρό Ακρόπολη και Σύνταγμα καθώς και οι στάσεις του τραμ Σύνταγμα και Ζάππειο, ενώ πλήθος γραμμών λεωφορείων και τρόλεϊ που περνούν από το κέντρο της Αθήνας εξυπηρετούν τις μεταγωγικές ανάγκες της περιοχής.

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 09/05/2009 11:07

Κυψέλη

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/el/thumb/4/4c/%CE%A6%CF%89%CE%BA%CE%AF%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%82_%CE%BD%CE%AD%CE%B3%CF%81%CE%B7.jpg/800px-%CE%A6%CF%89%CE%BA%CE%AF%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%82_%CE%BD%CE%AD%CE%B3%CF%81%CE%B7.jpg

Η περιοχή της Κυψέλης οριοθετήθηκε διαφορετικά από την σημερινή έννοια το 1908 έπειτα από μελέτη του νομομηχανικού Αθανάσιου Γεωργιάδη.

Η ανάπτυξη της περιοχής ως καθαρά αστικής ξεκίνησε την δεκαετία του 1930 με την κατασκευή μονοκατοικιών αλλά και των πρώτων σύγχρονων πολυκατοικιών στην Αθήνα, ταυτόχρονα με την περιοχή του Κολωνακίου, με επιρροές της εποχής όπως το Μπάουχαους και η Αρτ Ντεκό. Σύντομα η Κυψέλη έγινε μία από τις αριστοκρατικότερες περιοχές της Αθήνας. Αυτό έδωσε την ώθηση τις επόμενες δεκαετίες του 1950 και 1960, οπότε και η Κυψέλη ήταν στην ακμή της, στην κατασκευή πολυκατοικιών οι οποίες απευθύνονταν στην αστική τάξη. Επίσης, το γεγονός αυτό ευνοήθηκε από την ύπαρξη του Πεδίου του Άρεως ως πνεύμονα πρασίνου όπως επίσης και από την δενδρόφυτη οδό Φωκίωνος Νέγρη, η οποία αρχίζει από την οδό Πατησίων και τερματίζει στην πλατεία Κυψέλης.

Οι πολυκατοικίες της Κυψέλης του 1950 και 1960 κατοικούνταν από την αστική τάξη και θεωρούνταν προνομιούχες κατοικίες. Γι' αυτό τα διαμερίσματά είναι ευρύχωρα και παρέχουν πολλές ανέσεις. Ακόμη, τα καταστήματα που πολλές φορές βρίσκονταν ισογείως των οδών βοήθησαν στην εμπορική ανάπτυξη της Κυψέλης. Εμπορικά κέντρα αποτέλεσαν η πλατεία Κυψέλης, η οδός Πατησίων, η οδός Κυψέλης, η Φωκίωνος Νέγρη και η πλατεία Αμερικής.

Παρ' όλα αυτά η Κυψέλη άρχισε να υποβαθμίζεται από την δεκαετία του 1980 καθώς η Αθήνα είχε ήδη επεκταθεί υπερβολικά και επιδεινώθηκε με την έλευση των μεταναστών στην Ελλάδα, οι οποίοι αξιοποίησαν τα μικρά υπόγεια διαμερίσματα των πολυκατοικιών ως φτηνές κατοικίες. Ακολούθως μειώθηκαν και οι αξίες των διαμερισμάτων αν και ψηλά διαμερίσματα επί της Φωκίωνος Νέγρη μπορούν να πωληθούν υπερβολικά ακριβά σε σχέση με την υπόλοιπη συνοικία. Αρκετές περιοχές έχουν παραμείνει εμπορικές όπως η πλατεία Κυψέλης, η οδός Πατησίων και η οδός Φωκίωνος Νέγρη η οποία είναι ένας πόλος έλξης που καταφέρνει και συγκρατεί την Κυψέλη, ώστε να μην υποβαθμιστεί περαιτέρω.

βικιπαίδεια

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 13/06/2009 20:45

Κεραμεικός

<http://www2.rizospastis.gr/getImage.do?size=medium&id=186484&format=.jpg>

Ειδικότερα όμως με το όνομα Κεραμεικός φέρονταν στην Αρχαία Αθήνα δύο συνοικίες που βρίσκονταν στο βορειοδυτικό άκρο της τότε Αθήνας οι λεγόμενοι "Εξω Κεραμεικός" και ο "Εσω Κεραμεικός". Δηλαδή δύο Κεραμεικοί όπως λέει και ο Ησύχιος, ο μόν εκτός του τείχους, ο δε εντός. Την διάκριση αυτή μνημονεύουν επίσης ο Πλάτων, ο Θουκυδίδης και ο Πλούταρχος.

Οι δύο αυτές αρχαίες συνοικίες αποτελούσαν τον δήμο των Κεραμέων, από την Ακαμαντίδα φυλή. Το όνομα του δήμου αυτού προήλθε κατ' άλλους από τον επώνυμο ήρωα Κέραμο ενώ κατ' άλλους

από τους τεχνίτες κεραμείς (αγγειοπλάστες - αγγειογράφοι) και από τα εργαστήριά τους που ήταν αρχικά στη περιοχή αυτή.

Οι δύο Κεραμεικοί χωρίζονταν μεταξύ τους από το Θεμιστόκλειο τείχος (478 π.Χ.), και συνδέονταν από τη μεγάλη διπλή πύλη λεγόμενη "Δίπυλο" στην οποία εξωτερικά κατέληγαν η αρχαία οδός Πειραιώς, η Ιερά οδός, από και προς την αρχαία Ελευσίνα και η οδός προς την Ακαδημία Πλάτωνος.

Εσωτερικά του Διπύλου ξεκίναγε μεγάλη λεωφόρος που διαμέσου της αρχαίας αγοράς και μεταξύ των λόφων της Πνύκας και του Αρείου Πάγου κατέληγε στην είσοδο της Ακρόπολης. Έτσι ο μεν Έξω Κεραμεικός είχε ταφικό χαρακτήρα, ενώ ο Έσω Κεραμεικός οικιστικό χαρακτήρα.

Από την ελληνιστική περίοδο μέχρι τους παλαιοχριστιανικούς χρόνους (338 π.Χ. μέχρι τον 6ο αιώνα) το νεκροταφείο διαφαίνεται πως λειτουργούσε αδιάκοπα.

Ο Κεραμεικός αποτελεί μια από τις περιπτώσεις υποβαθμισμένων περιοχών πολύ κοντινών στο κέντρο της πόλης, που μετακύλησε σταδιακά από προνομίονα περιοχή ιστορικής μνήμης -αρχαίο δημόσιο σήμα, εκεί επίσης σχεδιαζόταν να χτιστούν τα ανάκτορα του Όθωνα- σε σύγχρονη ζώνη ανέχειας και κοινωνικού αποκλεισμού.

Ιστορικά, η ευρύτερη περιοχή λόγω της εγκατάστασης οχλουσών λειτουργιών (εργοστάσιο μεταξιού, εργοστάσιο φωταερίου) κατοικήθηκε κυρίως από μικροαστικό και εργατικό κόσμο και εξελίχθηκε σε μια ζωντανή λαϊκή γειτονιά με μικρές, μονώροφες ή διώροφες κατοικίες. Ο λαϊκός χαρακτήρας της γειτονιάς, τα μικρά μεγέθη οικοπέδων, τα στενά πλάτη των περισσότερων δρόμων αλλά και το ενδεχόμενο ανεύρεσης αρχαιολογικών λειψάνων, έδρασαν, όπως φαίνεται, αποθαρρυντικά στην περίπτωση του Κεραμεικού κατά την περίοδο της έντονης οικοδομικής δραστηριότητας στην Αθήνα με τη διαδικασία της αντιπαροχής (1950-1970). Από την άλλη πλευρά, οι περιοχές αυτές (Κεραμεικός-Μεταξουργείο) γρήγορα προσέλκυσαν χρήσεις ασυμβίβαστες με την κατοικία, προπάντων συνεργεία αυτοκινήτων και άλλες συναφείς βιοτεχνικές εγκαταστάσεις ή αποθήκες -λόγω της συγκοινωνιακής σημασίας των οδών που τις περιβάλλουν.

Οι παράγοντες αυτοί οδήγησαν στην απομάκρυνση πολλών κατοίκων, στην εγκατάλειψη σημαντικού αριθμού παλαιών κατοικιών, στην περαιτέρω υποβάθμιση του οικιστικού περιβάλλοντος, ενώ πλέον συναντούμε σε αυτές τις εγκαταλελειμμένες κατοικίες την εγκατάσταση εξωτερικών μεταναστών. Σήμερα στον Κεραμεικό το 29,4% του συνολικού μόνιμου πληθυσμού είναι μετανάστες (όταν το αντίστοιχο ποσοστό στο σύνολο του Δήμου Αθηναίων είναι 17,4%)*. Σημαντικό στοιχείο της πληθυσμιακής και κοινωνικής σύνθεσης της περιοχής είναι ότι έχει γίνει τόπος κατοικίας μιας ομάδας εξωτερικών μεταναστών με συγκεκριμένη προέλευση (συνοικία εθνοτικής υπεροχής), καθώς συγκεντρώνονται εκεί μετανάστες από χώρες όπως η Αίγυπτος, το Ιράν, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, το Μπαγκλαντές, η Συρία, το Πακιστάν, η Τουρκία, ο Λίβανος κ.α. (σε ποσοστό 7,8% του συνόλου του πληθυσμού, όταν το αντίστοιχο ποσοστό στο Δήμο Αθηναίων είναι μόλις 1,9%)**.

Η προσφορά κατοικιών με φτηνό ενοίκιο και η πληθώρα εγκαταλελειμμένων σπιτιών παρέχουν καταφύγιο σε παράνομους ή ημι-παράνομους μετανάστες και πρόσφυγες καθιστώντας τους μη ορατούς στο σύνολο της πόλης. Είναι κυρίως άνεργοι ή εργάζονται περιστασιακά ως χαμηλόμισθοι εργάτες, διαμένουν σε παλαιές και υποβαθμισμένες οικίες, που τις περισσότερες φορές δεν διαθέτουν τις απαραίτητες παροχές (φως, νερό, αποχέτευση, θέρμανση), σε οικίες που τις ενοικιάζουν με πολύ χαμηλό ενοίκιο ή τις καταπατούν εν αγνοία των ιδιοκτητών και διαβιούν σε κατάσταση παρανομίας ή ημιπαρανομίας, σε καθεστώς ανασφάλειας και σε συνθήκες υψηλής ανέχειας.

Η διαμονή τους σε πολυμελείς ομάδες μέσα σε χώρους που στερούνται τις βασικές συνθήκες υγιεινής αποτελεί μάλλον τον κανόνα παρά την εξαίρεση. Σε αυτό το πλαίσιο προσπαθούν να «ριζώσουν» εργασιακά και κοινωνικά στο νέο τόπο εγκατάστασης, μεταφέροντας μαζί τους ολόκληρη την πολιτιστική τους «σκευή». Καταλαμβάνουν χώρους τους οποίους οι γηγενείς

αποφεύγουν και τους ξαναζωντανεύουν. Περιθωριοποιημένοι κοινωνικά και πολιτιστικά, οργανώνουν τις κοινότητές τους, τους χώρους λατρείας τους, δημιουργούν δίκτυα υποδοχής και διοχέτευσης των νέων μετακινούμενων και συμβιώνουν προσπαθώντας να δημιουργήσουν έναν ζωτικό χώρο. Στον Κεραμεικό, μέσα στην καρδιά της Αθήνας, σε ολόκληρες γειτονιές, σε στενά, σε κεντρικούς δρόμους, τα σπίτια, τα καφενεία, μπακάλικα και άλλα καταστήματα ανάστησαν την αίσθηση ενός χωριού ή μιας πόλης μέσα σε μια άλλη πόλη.

Υπάρχει διάχυτη η άποψη ότι οι πρόσφατες καλλιτεχνικές παρεμβάσεις στον Κεραμεικό μπορούν να οδηγήσουν σε κάποιου τύπου ανάπτυξη και αναβάθμιση της περιοχής. Είναι σημαντικό όμως να αναλογιστούμε με προσοχή για τι είδους ανάπτυξη μιλάμε και ποιος επωφελείται από αυτή. Όντως, υπάρχει αυτό το μοντέλο ανάπτυξης, το λεγόμενο ευρωπαϊκό (Europeanization), που δίνει έμφαση στον πολιτιστικό σχεδιασμό, τα πολιτιστικά μνημεία, τα ιστορικά κέντρα, τους αρχαιολογικούς χώρους, τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις κ.α. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με το αμερικανικό μοντέλο ανάπτυξης (Americanization), που δίνει έμφαση στη δημιουργία χώρων θεάματος, στους λεγόμενους αστικούς «θαυμαστούς κόσμους» (festival marketplaces, fun parks, πολυκαταστήματα κ.λπ.), αναδεικνύοντας ένα βασικό παράδοξο: στο αίτημα να δημιουργηθούν χώροι και προορισμοί ελκυστικοί (στους τουρίστες, τους επισκέπτες, τους καταναλωτές και τους πιθανούς επενδυτές), η πόλη-«πανάκεια» κατασκευάζει και αναπαράγει (βιομηχανικά) την ομοιογένεια, το υποκατάστατο και την προσομοίωση.

Βικιπαίδεια.

Κατερίνα Νασιώκα, κοινωνιολόγος

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 14/06/2009 20:31

Γουδή

http://www.attiko-prasino.gr/Portals/0/ΑΤΤΙΚΟ_PHOTOS/Zwgrafou_Goudh%2049str/ypostego-big.jpg

Με το όνομα Γουδή το οποίο μέχρι σχετικά πρόσφατα (2006) γραφόταν Γουδι , φέρεται περιοχή βορειοανατολικά του κέντρου της Αθήνας που αποτελεί και ιστορική συνοικία. Διοικητικά μοιράζεται στους Δήμους Αθηναίων και Ζωγράφου .

Η μεγάλη εξέλιξη (αστυφιλία) που γνώρισε η πόλη της Αθήνας αλλά και η μετέπειτα εξέλιξη της Μικρασιατικής εκστρατείας ενέτειναν τη σύντομη οικιστική ανάπτυξη στο μεγαλύτερο μέρος της περιοχής αυτής.

Επίσης στην ίδια περιοχή η Βασίλισσα Σοφία ίδρυσε το Νοσοκομείο Παιδών, σήμερα Αγία Σοφία, και βραδύτερα το 1927 άρχισαν να ανεγείρονται τα μεγάλα εργαστήρια και παραρτήματα του Πανεπιστημίου Αθηνών και ειδικότερα της Ιατρικής Σχολής.

Ένα σημαντικό μέρος της έκτασης της περιοχής καταλάμβανε το τότε φθισιατρείο Σωτηρία, σήμερα γνωστό ως νοσοκομείο θώρακος.

Πολύ μεγάλο επίσης μέρος καταλάμβαναν τα στρατόπεδα της συνοικίας αυτής και γενικότερα το πεδίο Γουδή που συνδέθηκε επανειλημμένα με στρατιωτικούς που επιχειρήσαν ανάμειξη στην πολιτική ζωή της χώρας.

Έτσι στις 15 Αυγούστου του 1909 επιορκοί αξιωματικοί της Φρουράς των Αθηνών συνωμότησαν σε αντίθεση των τότε κειμένων νόμων και διατάξεων δημιουργώντας τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο και συγκεντρωθέντες στο Γουδή κήρυξαν επανάσταση υπό τον συνταγματάρχη του πυροβολικού Ζορμπά και ανέτρεψαν την Κυβέρνηση της Αθήνας του Δημητρίου Ράλλη, επιβάλλοντας τη

μεταρρύθμιση του Συντάγματος, που δεν μπορούσε κατά την αντίληψή τους να κάνει από μόνη της η Κυβέρνηση. Η επανάσταση εκείνη έμεινε γνωστή ως Επανάσταση του Γουδι.

Αργότερα, στη δίνη του πολιτικού πάθους, στις 15 Νοεμβρίου του 1922 εκτελέστηκαν στο Γουδί οι καταδικασθέντες από έκτακτο δικαστήριο, (υπόθεση γνωστότερη ως "η δίκη των έξι"), οι κατηγορηθέντες ως υπαίτιοι της Μικρασιατική καταστροφής πολιτικοί Δημήτριος Γούναρης, Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, Νικόλαος Στράτος, Νικόλαος Θεοτόκης και Γεώργιος Μπαλτατζής καθώς και ο τότε αρχιστράτηγος Γεώργιος Χατζηανέστης. Του δε γεγονότος αυτού είχε προηγηθεί στον ίδιο χώρο δημόσια καθάριση στρατιωτικών από νεώτερους στρατιωτικούς.

Στις 21 Απριλίου του 1967 με αφετηρία πάλι το Γουδί, νέοι επίορκοι αξιωματικοί, στελέχη της μετέπειτα χούντας των συνταγματαρχών, σε απείθεια της κείμενης νομοθεσίας, κίνησαν άρματα μάχης και κατέλυσαν Κυβέρνηση και Δημοκρατία προχωρώντας σε εκτεταμένες συλλήψεις και περιορισμούς και εκτοπισμούς πολιτικών και πολιτών.

Στο χώρο του πρώην στρατοπέδου στις αθλητικές εγκαταστάσεις που δημιουργήθηκαν για το σκοπό αυτό, διεξήχθησαν κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, τα αγωνίσματα της Αντιπτέρισης (Badminton) και του Μοντέρνου Πεντάθλου .

Ήδη, επισήμως, έχει αλλάξει η γραφή του ονόματος σε "Γουδί" και χρησιμοποιείται στις οδικές σημάνσεις, τα δρομολόγια των αστικών λεωφορείων κλπ. Ο λόγος είναι ότι η ονομασία οφείλεται στο ότι παλαιά μεγάλο μέρος της περιοχής είχε παραχωρηθεί στην ιστορική οικογένεια Γουδί για την προσφορά της στον αγώνα του 1821, οπότε και η περιοχή πρέπει να ονομάζεται "στου Γουδί", όπως λέμε "στου Ψυρρή".

Βικιπαίδεια

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 15/06/2009 14:22

Γαλάτσι

http://bp1.blogger.com/_7n7qoWr2hv0/RnW04TM1fqI/AAAAAAAAAsQ/sbq2cmClvJ8/s400/galatsi.jpg

Το Γαλάτσι (καθ. Γαλάτσιον) είναι από το 1963 δήμος του πολεοδομικού συγκροτήματος της Αθήνας. Γεωγραφικά ανήκει στα βόρεια προάστεια αν και με την συνεχόμενη επέκταση της Αθήνας, το Γαλάτσι βρίσκεται πλέον στο κέντρο της πόλης. Είναι από τις περιοχές της πρωτεύουσας με το μεγαλύτερο ποσοστό πρασίνου αλλά και μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες ταυτόχρονα.

Το Γαλάτσι μέχρι το 1850 ήταν μια ακατοίκητη περιοχή με το όνομα Εύμορφη Εκκλησιά (Ομορφοκκλησιά) από τον ομώνυμο ναό της περιοχής. Τότε άρχισαν να καταφθάνουν οι πρώτοι κάτοικοι κυρίως από την περιοχή της Δωριδας του νομού Φωκίδας, οι οποίοι φτιάχνουν προσωρινές κατοικίες, για να ξεκαλοκαιριάζουν τα κοπάδια τους, που αργότερα με την ανάπτυξη της Αθήνας πολλαπλασιάζονται ενώ δημιουργούνται τα πρώτα ασβεστοκάμينا.

Οι πρώτοι όμως μόνιμοι κάτοικοι έρχονται την δεκαετία του 1910 κυρίως ως εργάτες στα καμίνια. Τότε αρχίζει η εισροή Ναξιωτών. Το 1925 το Γαλάτσι αποτελούσε εξοχική περιοχή της Αθήνας όπου μαζεύονταν πολλοί αριστοκράτες της πρωτεύουσας. Αργότερα παρατηρείται άνοδος του πληθυσμού με κατοίκους που προέρχονται από όλες τις περιοχές της Ελλάδας. Έχουν αρχίσει να δημιουργούνται τα πρώτα καταστήματα , ενώ το 1935 το Γαλάτσι αποκτά την πρώτη του λεωφορειακή γραμμή το 608 . Την 1η Ιουλίου 2005 η γραμμή του Γαλατσιού συνενώνεται με αυτή του

Ζωγράφου (222) και γίνεται μια εναία γραμμή με ονομασία 608 Γαλάτσι-Ακαδημία-Νεκρ.Ζωγράφου Την περίοδο της Γερμανικής κατοχής στα Τουρκοβούνια κρύβονται πολλές αντιστασιακές οργανώσεις. Το 1954 το Γαλάτσι αποσχίζεται από τον δήμο Αθηναίων ως ομώνυμη κοινότητα, ενώ το 1963 έχοντας πλέον περίπου 14.000 κατοίκους γίνεται δήμος.

Τα Τουρκοβούνια αναφέρονται για πρώτη φορά από τον Πausanias στα Αττικά του με το όνομα Αγγεσμός, λέγοντας ότι εκεί βρίσκεται ξόανο του θεού Δία (Διός άγαλμα Αγγεσμίου), καιρικού θεού, αφού από εκεί λέγεται ότι ο Δίας έριχνε τους κεραυνούς. Το όνομα Αγγεσμός προέρχεται από τις λέξεις άγχη που σημαίνει πλησίον και εσμός που σημαίνει αυτός που εξορμά δυνατά. Ο Πausanias αναφέρει ότι από την εποχή του Σόλωνα το βουνό έκρυβε πολλούς κινδύνους όπως ανέμους, αγρίμια, κεραυνούς, ληστές οι οποίοι κρύβονταν στις σπηλιές και κατέβαιναν και λήστευαν το άστυ.

http://bp2.blogger.com/_7n7qoWr2hv0/RnW0ojM1fpl/AAAAAAAAAsI/YbvBoq-felA/s400/omorfoklisia_01.jpg

Το όνομα "Γαλάτσι"

Υπάρχουν διάφορες εκδοχές για την προέλευση του ονόματος Γαλάτσι. Μια από αυτές είναι ότι το 1851, κάποιος Συμεών Γαλάκης αγόρασε με συμβολαιογραφική πράξη στρέμματα γύρω από την Αγία Γλυκερία. Σύμφωνα με την ιδιωτική προφορά των Αθηναίων, που πρόφεραν το τ, τσ (κατά το Καρύτη - Καρύτση, Χαλκούτι - Χαλκούτσι) είναι λογικοφανής η εκδοχή το - κ - του ονόματός του να έγινε - τσ - και το Γαλάκης να έγινε Γαλάτσης - Γαλάτσι. Μια άλλη η οποία είναι πιο λογικοφανής είναι αυτή που αναφέρει ο Θεόδωρος Γκούντερα, φιλόλογος, που γράφει ότι τσοπάνηδες της περιοχής γύριζαν και φώναζαν: "Γάλα - γάλα - φρέσκο γαλατάκι". Επίσης, θα πρέπει να διερευνηθεί αν υπάρχει κάποια σχέση με την ομώνυμη παραθαλάσσια πόλη στην ανατολική Ρουμανία.
wikipedia.org

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 22/06/2009 17:18

Πατήσια

http://artdiadrasi.files.wordpress.com/2008/08/06-03-05_1283818_51.jpg

1953. Οψη της οδού Πατησίων λίγες μέρες πριν από το ξήλωμα του τραμ, το οποίο άρχισε από τα Χαυτεία προς Κυψέλη και Πατήσια (φωτ.: Ηνωμένοι Φωτορεπόρτερ, συλλογή Ν. Ε. Τόλης).

Τα Πατήσια είναι περιοχή της Αθήνας που εκτείνεται από 3,5 ως 5 περίπου χιλιόμετρα βόρεια του ιστορικού της κέντρου. Δεν αποτελεί επίσημη ξεχωριστή διοικητική ενότητα, αλλά υπάγεται στο Δήμο Αθηναίων, του οποίου κατέχει το βόρειο άκρο. Παλαιά ήταν εξοχική περιοχή και τόπος μικρών εκδρομών για τους παλαιούς Αθηναίους, ενώ σήμερα είναι πυκνοκατοικημένη. Διακρίνεται σε Άνω Πατήσια και Κάτω Πατήσια

Τα Πατήσια έδωσαν το όνομά τους σε μία από τις μεγάλες οδικές αρτηρίες της Αθήνας, την Οδό Πατησίων γνωστή και ως «28ης Οκτωβρίου».

Υπάρχουν διάφορες εκδοχές για την προέλευση του ονόματος Πατήσια:

-Κατά τον Κώστα Μπίρη, το όνομα προέρχεται από τον επιρρηματικό τύπο Βατήσι του ονόματος του αρχαίου δήμου Βατής.

-Κατά τον Δημήτριο Καμπούρογλου, το όνομα οφείλεται σε έναν Τούρκο κτηματία ονόματι Πατίς-Αγά.

Η περιοχή ονομαζόταν παλιά και Παραδείσια.

Άνω Πατήσια

Η περιοχή αυτή είναι κυρίως τα «Πατήσια» των παλαιών Αθηναίων. Το τέρμα της οδού Πατησίων, η «Αλυσίδα», όπου και ο Σταθμός Άνω Πατησίων ήταν επίκεντρο εορτασμού της Πρωτομαγιάς, με πολλές εξορμήσεις των Αθηναίων εκείνη την εποχή του έτους.

Κάτω Πατήσια

Τα Κάτω Πατήσια έχουν ως κύριο οδικό «άξονα» την Οδό Αχαρνών αντί της Πατησίων. Στην Αχαρνών βρίσκεται και ο ομώνυμος Σταθμός Κάτω Πατησίων.

Είναι γενικώς πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή και έχει ελαφρώς υποβαθμισθεί, παρότι έμεναν εδώ παλαιότερα άνθρωποι πλούσιοι, όπως ο βιομήχανος Ιωάννης Σοφιανόπουλος της ΧΡΩΠΕΙ (του οποίου η έπαυλη με κήπο σώζεται απέναντι από το σταθμό του Ηλεκτρικού).

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 25/06/2009 23:50

Νίκαια Αττικής

http://www.polisnikaia.gr/images/stories/politistiko_kalokairi_2009_1.jpg

Η Νίκαια ή Κοκκινιά είναι προάστιο νοτιοανατολικά του Πειραιά .Βρίσκεται περίπου 8 χλμ από το κέντρο της Αθήνας και περίπου 4 χλμ από το κέντρο του Πειραιά. Ο δήμος έχει άριστη ρυμοτομία και στις κύριες οδούς συμπεριλαμβάνονται οι Λεωφόροι Γρηγορίου Λαμπράκη και Πέτρου Ράλλη που συνδέονται και μεταξύ τους

Μετονομάστηκε σε Νίκαια τον Σεπτέμβριο του 1940 με το 271 Προεδρικό Διάταγμα. Μέχρι τότε ο δήμος λεγόταν Κοκκινιά. Για να αλλάξει το όνομα όμως έγινε πανελλήνιος διαγωνισμός με χρηματικά έπαθλα από τον τότε δήμαρχο Μήλιο.

Η περιοχή πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αποτελούνταν από καλλιεργήσιμα εδάφη. Η αστική ανάπτυξη αντικατέστησε ένα μεγάλο μέρος των καλλιεργήσιμων εδαφών μεταξύ της δεκαετίας του '30 και της δεκαετίας του '50.

Σήμερα, το μεγαλύτερο μέρος του δήμου είναι αστικοποιημένο και πυκνοκατοικημένο.

Η περιοχή που χρησιμοποιήθηκε ως λατομεία στη δεκαετία του '60 έχει μετασχηματισθεί σε πάρκο, στο οποίο βρίσκεται και το Ολυμπιακό συγκρότημα της Άρσης Βαρών.

Ο δήμος κατοικήθηκε από πρόσφυγες που κατάγονταν από διάφορα μέρη της Μικράς Ασίας και του Πόντου (Σμύρνη, Μαγνησία, Βιθυνία, Μούγλα, Τραπεζούντα κλπ) και μέχρι σήμερα διακατέχεται έντονα από το Μικρασιατικό στοιχείο. Στις 17 Αυγούστου 1944 η Κοκκινιά γνώρισε την βαρβαρότητα και μισαλλοδοξία των Γερμανών κατακτητών, με την εκτέλεση δεκάδων πολιτών της στο «Μπλόκο της Κοκκινιάς», στη Μάντρα της Οσίας Ξένης.

Ο σημερινός επισκέπτης της Νίκαιας μπορεί να επισκεφτεί διάφορα μέρη που αναδεικνύουν την πρόσφατη της ιστορία: τα προσφυγικά τετράγωνα και το ανακαινισμένο Λουτρό της πόλης (Χαμάμ) δίνουν μια εικόνα για το πως ζούσαν οι πρώτοι πρόσφυγες που την κατοίκησαν μετά το 1922. Άλλα μέρη που μπορεί κανείς να επισκεφτεί είναι η «Μάντρα» και το μικρό Μουσείο για το «Μπλόκο της Κοκκινιάς», το συγκρότημα της Άρσης Βαρών, το Κατράκειο Θέατρο και ο Δημοτικός Κήπος με το Κηποθέατρο ή ο καταπράσινος λόφος της Δεξαμενής.

Βικιπαίδεια

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 27/06/2009 22:17

Κερατσίνι

<http://www.dimos-keratsiniou.gr/portal/images/stories/selepitsari.jpg>

Το Κερατσίνι είναι ένα προάστιο του Πειραιά, στα νοτιοδυτικά του πολεοδομικού συγκροτήματος. Στα νοτιοδυτικά του, βρίσκεται ο όρμος της Δραπετσώνας.

Ο πρώτος οικισμός του Δήμου κτίστηκε στην πλαγιά του λόφου του Αγίου Γεωργίου και ήταν ικανό σημείο να προστατεύσει τους λίγους κάτοικους από τις βάρβαρες επιθέσεις και επίσης είχαν ορατότητα στη θάλασσα. Οι θεμελιώσεις δίπλα από τον Ναό του Αγίου Γεωργίου και τα ευρήματα πιθανολογούν την ύπαρξη του πρώτου οικισμού το 3000 π.Χ.. Το όνομα της περιοχής ήταν Θυμαϊτάδα και γειτόνευε με τον Πειραιϊκό συνοικισμό του Ηρακλέους. Ο οικισμός βρισκόταν πάνω στη σημερινή Λεωφόρο Δημακρατίας, που ένωνε την Αθήνα, τον Πειραιά, το Κερατσίνι και το Πέραμα. Εδώ ο Θησέας ναυπήγησε τα πλοία του. Η περιοχή εγκαταλήφθηκε προσωρινά όταν εγκαταστάθηκε ο Ξέρξης.

Είναι άγνωστη η ιστορία του Δήμου στην Ρωμαϊκή και Βυζαντινή περίοδο. Τον 17ο αιώνα, στον λόφο Αγίου Γεωργίου κτιζεται το πρώτο εκκλησάκι στο όνομα του Αγίου Νικολάου. Οι μοναχοί του Αγίου Σπυριδώνα αποκαλούσαν την περιοχή από τον Άγιο Διονύσιο (παλαιά όρια) ως το λόφο του Αγίου Γεωργίου Αγρίμειον. Πάντως αυτή η ονομασία δεν επικράτησε. Η επίσημη ονομασία, τόσο σε τουρκικά όσο και σε ελληνικά έγγραφα, ήταν Κερατσίνιον ή Τσερατσίνιον, με την δεύτερη να είναι επικρατέστερη. Η πρώτη επικράτησε στις νεοελληνικές περιόδους. Το όνομα Κερατσίνιον είναι σύνθετη λέξη, αφενός από την Κερατιά που φύτευε εκεί, και αφετέρου από το όνομα του ιδιοκτήτη όλης της περιοχής Γκίνης ή Γκύνης από τον Λόφο του Αγίου Γεωργίου ως τα Μανιάτικα και από τον σημερινό νεκροταφείο της Αναστάσεως ως την Δραπετσώνα.

Ετσι στην Ελληνική Επανάσταση εγκαθίσταται ο Γεώργιος Καραϊσκάκης και δημιουργεί πρόχειρα οχυρώσεις τα γνωστά Ταμπούρια, όπου και κάποια διασώθηκαν μέχρι πρόσφατα. Το 1827 η πόλη καταστράφηκε από τον Κιουταχή Πασά και ερημώθηκε έως το 1830. Το 1836 αρχίζουν πάλι κάτοικοι να εγκαθίστανται και το 1840 η περιοχή Νέο χωριό Τσερατσινίου ανήκει στον Δήμο Αθηναίων. Το 1870 φέρεται ότι έφυγε απ'ο τον Δήμο και έγινε κοινότητα Χωριού Κερατσινίου. Οι Πειραιώτες προς τιμήν του Καραϊσκάκη έχτισαν Ναό δίπλα στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου το οποίο ανακαινίσθηκε με ένα μεγαλόπρεπο Ναό-Μοναστήρι το 1879 (σήμερα είναι μόνο ναός). το 1963 ο ναός καταστράφηκε και στην θέση του κτίστηκε νέος ο οποίος τελικά αποπερατώθηκε τελείως το 2000 με την αγιογράφηση και τις προσθήκες.

Μετά την άφιξη των προσφύγων από την Σμύρνη συστάθηκε ως Δήμος. Στις 18/01/1934 γεννήθηκε ο Δήμος Ταμπουρίων με τις γύρω περιοχές ενώ μερικές μέρες Αργότερα ονομάσθηκε Δήμος Αγίου Γεωργίου Κερατσινίου. Το 1936 ο τότε Δήμαρχος κ. Φιλανδρος ονόμασε τον δήμο σε Δήμο Αμφιάλης ενώ το 1947 πήρε την τελική του ονομασία ως Δήμος Κερατσινίου.

Βικιπαίδεια

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 04/09/2009 23:20

<http://www.youtube.com/watch?v=wbQ-pqNQx9U&feature=related>

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Margo - 22/09/2009 07:48

Μάνδρα Αττικής: Η θέα από το Μοναστήρι της Παναγίας της Γοργοεπηκόου

Σε ένα λοφάκι στη Μάνδρα Αττικής βρίσκεται το Μοναστήρι της Παναγίας της Γοργοεπηκόου. Κυριακάτικη πρωινή λειτουργία στο Μοναστήρι, υπό το φως των κεριών μόνο, κατόνυξη και ηρεμία ψυχής και πνεύματος.

Μισή ώρα μόνο από την Αθήνα, και η θέα όπως μπορείτε να διαπιστώσετε μαγευτική.

Στα αριστερά, φαίνεται ο Πειραιάς και προς τα δεξιά και στο βάθος -στη δεύτερη φωτογραφία- θα διακρίνετε το θαλάσσιο στενό της Σαλαμίνας όπου εκεί έγινε η "Ναυμαχία της Σαλαμίνας" το 480 π.Χ. Νίκη του Ελληνικού στόλου εναντίον του Περσικού, όπου διασφαλίστηκε η σωτηρία της Αθήνας και η μη κατάκτηση της υπόλοιπης Ελλάδας από τους Πέρσες.

<http://img101.imageshack.us/img101/4892/dscn0720.jpg>

<http://img22.imageshack.us/img22/5249/dscn0722c.jpg>

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από NTINA - 23/09/2009 13:32

Ο Πειραιάς και τα αξιοθέατα του

<http://mw2.google.com/mw-panoramio/photos/medium/12205962.jpg>

Το Δημοτικό θέατρο

Ο Πειραιάς είναι το κύριο λιμάνι της Ελλάδας, το λιμάνι του Πειραιά είναι μεγαλύτερο στην Ευρώπη και τρίτο στον κόσμο, Μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, το λιμάνι έχει εκσυγχρονισθεί και είναι ίσως ένα από τα ομορφότερα λιμάνια της Μεσογείου. Σήμερα το λιμάνι του Πειραιά χρησιμοποιείται μόνο για τα επιβατηγά πλοία..

Οι παλιές καλές μέρες του Πειραιά έχουν εμπνεύσει γνωστούς Έλληνες συγγραφείς όπως ο Νίκος Ψαθάς (τα παιδιά της πιάτσας), σκηνοθέτες όπως ο Ζυλ Ντασεν (Ποτε την Κυριακή) και διάσημους Έλληνες συνθέτες όπως ο Ξαρχάκος, Μίκης Θεοδωράκης, Μάνος Χατζιδάκις και πολλοί άλλοι .. Ο Πειραιάς είναι πραγματικά η πιο πολυτραγουδισμένη πόλη της Ελλάδας. Αν ρωτήσετε γιατί, ίσως γιατί αντιπροσωπεύει τον Έλληνα ναυτικό και την εργατική τάξη, τον Έλληνα ξενητεμένο, το Νόστο και την θαλασσινή ψυχή της Ελλάδας. .

Στο παλιό λιμάνι του Πειραιά: το ρολόι ήταν το πιο διάσημο ορόσημο και καφενείο του Πειραιά, το στρατιωτικό καθεστώς το γκρεμισε και δημιούργησε ένα μικρό τρίγωνο-πλατεία με το άγαλμα του Θεμιστοκλή.

http://www.greekhotel.com/sterea/attica/piraeus/photos/IMG_9641.jpg

Το παλιό ρολόι.

Κατά την προπολεμική εποχή στον Πειραιά, υπήρχαν τα Λεμονάδικα (μια περιοχή που έχει γίνει τραγουδι), τα Λεμονάδικα ήταν ο τόπος όπου καικία και ιστιοφόρα εμπορικά έφερναν λεμόνια και φρούτα από τα νησιά στο σημείο που σήμερα είναι η ακτή Τζελέπη (πλατεία Καραϊσκάκη).

http://3.bp.blogspot.com/_npBDj2LhTjw/SoZ0CcmxmDI/AAAAAAAAAMb4/0KrTzvjjww0g/s1600/%CE%A0%CE%95%CE%99%CE%A1%CE%91%CE%99%CE%91%CE%A3%2B1939ua4.jpg

Περιοχές και αξιοθέατα Πειραιά:

Το Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά βρίσκεται σ' ένα από τα κεντρικότερα σημεία της πόλης, στην πλατεία Κοραή. Κτίστηκε τη δεκαετία του 1880, σε νεοκλασικό στυλ και είναι έργο του αρχιτέκτονα Ιωάννη Λαζαρίμου. Πρόκειται για ένα επιβλητικό κτίριο που αποτελεί ένα απόλυτα συμμετρικό ορθογώνιο διαστάσεων 34 X 45 μ. Ιδιαίτερα εντυπωσιακά αρχιτεκτονικά στοιχεία αποτελούν η είσοδος με το πρόπυλο, τους κίονες Κορινθιακού ρυθμού και το αέτωμα, αλλά και η εσωτερική διαρρύθμιση του κτιρίου που εντυπωσιάζουν τους επισκέπτες.

Το θέατρο κατασκευάστηκε με πρότυπο το "Theatre d' Odeon" των Παρισίων. Η αίθουσα είναι πεταλόσχημη, με πλατεία, θεωρεία και εξώστες σε τέσσερα επίπεδα, συνολικής χωρητικότητας 1.300 περίπου θέσεων. Η σκηνή είναι διαστάσεων 20 X 14 μ. με προσκήνιο και χώρο ορχήστρας. Το ύψος του πύργου σκηνής είναι 18μ. και το βάθος του υποσκηνίου 9μ. Η ακουστική του θεάτρου είναι θαυμάσια.

Η μαρίνα Ζέας φιλοξενεί το Ναυτικό Μουσείο, ιδιαίτερα αναγνωρίσιμο από το παλιό υποβρύχιο στην είσοδο του ενώ είναι ιστορικής σημασίας, αφού η οχύρωσή της απασχόλησε τον Θεμιστοκλή και στη συνέχεια τον Περικλή με τα Μακρά Τείχη και βρίσκεται στην ανατολική ακτή της Πειραιϊκής χερσονήσου.

http://www.greekhotel.com/sterea/attica/piraeus/photos/IMG_9535.jpg

Η σχολή δοκίμων

Η περιοχή της μαρίνας περιλαμβάνει τον εσωτερικό λιμένα (Πασαλιμάνι) και τον εξωτερικό (Φρεαττύδα). Πρόκειται για περιοχή με υψηλή κίνηση και με πολλές χερσαίες δραστηριότητες συγκριτικά με άλλες μαρίνες, λόγω του μεγάλου αριθμού καταστημάτων μέσα στη μαρίνα αλλά και στον περίγυρό της.

Η χερσαία ζώνη της μαρίνας καλύπτει επιφάνεια περίπου 40 στρεμμάτων με 4.780 τ. μ. κτιριακές εγκαταστάσεις, που προσφέρουν σύγχρονες και αναβαθμισμένες υπηρεσίες όπως εστιατόρια, αναψυκτήρια, cafe και εμπορικά καταστήματα. Η θαλάσσια ζώνη της μαρίνας καταλαμβάνει έκταση 225 στρεμμάτων και μπορεί να φιλοξενήσει συνολικά 670 σκάφη μήκους ως 80 μέτρα και 6 μέτρα βύθισμα σε σταθερές και πλωτές προβλήτες οι οποίες διαθέτουν όλες σύγχρονες παροχές.

http://1.bp.blogspot.com/_ZvEsxY4WjOw/R90JYRyc5pl/AAAAAAAAAMQ/VrBUWphec3A/s320/DSC00618.JPG

Φρεατίδα

Η Καστέλλα αποτελεί συνοικία του Πειραιά που περιλαμβάνει το περί το μικρό λιμένα της Μουνιχίας ή Τουρκολίμανο και σήμερα Μικρολίμανο τμήμα της πόλης καθώς και τον ομώνυμο λόφο, που κατά την αρχαιότητα λεγόταν Μουνιχία ή λόφος Μουνιχίας. Στη συνοικία αυτή υπήρχαν παλαιότερα υπέροχες επαύλεις.

Ο Λόφος Καστέλλας έχει υψόμετρο περίπου 90 μέτρων. Από την συσταθείσα επιτροπή το 1925 προς διόρθωση των ονομάτων διαφόρων περιοχών και σημείων του Πειραιά ονομάστηκε λόφος

Μουνηχίας περιλαμβανόμενος εντός των τειχών της πόλης που έμεινε όμως περισσότερο γνωστός με το όνομα Προφήτης Ηλίας από τον ομώνυμο Ναό που βρίσκεται στη κορυφή του. Στη κορυφή του λόφου υπάρχει δεξαμενή νερού για την ύδρευση της πόλης. Σημειώνεται ότι οι Πειραιώτες ονομάζουν Καστέλλα την ανατολική πλευρά του λόφου, ενώ τη δυτική πλευρά που βλέπει προς τη πόλη του Πειραιά ονομάζουν λόφο του Προφήτη Ηλία.

Κατά το 403 π.Χ. στο λόφο της Καστέλλας συσπειρώθηκαν οι υπό τον Θρασύβουλο Αθηναίο αφού κατέλαβαν τα υπό του Ιππία κατασκευασθέντα το 510 π.Χ. οχυρώματα και από εκεί εξορμούμενοι προς Αθήνα εξεδίωξαν τους Τριάκοντα τυράννους απελευθερώνοντας την Αθήνα.

Κατά τον Αγώνα του 1821 κατά την πολιορκία της Αθήνας από τα στρατεύματα του Κιουταχή στον λόφο αυτόν οχυρώθηκαν οι Έλληνες υπό τον Γεώργιο Καραϊσκάκη όπου και έκτοτε επεκράτησε το όνομα αρχικά Καστέλλια (μικρά φρούρια) και αργότερα Καστέλλα. Στο δυτικό μέρος του λόφου υπήρχε πυροβολείο που είχε ανεγερθεί κατά τον αποκλεισμό του Ουίλιαμ Πάρκερ, κατά τα γνωστά Παρκερικά.

Στη Καστέλλα εγκαταστάθηκαν κατά πρώτον Κρήτες εξ ου και το όνομα «Κρητικά» και στη συνέχεια, παρά το Μικρολίμανο και δυτικά του λόφου, πρόσφυγες της Μικράς Ασίας. Επί της κορυφής, απ' όπου η θέα είναι πανοραμική, υφίστανται Δημοτικό αναψυκτήριο με εγκατάσταση Μπούουλινγκ και το ανοικτό θέατρο (τύπου αρχαίου θεάτρου) «Βεάκειο» πρώην «Σκυλίτσειο», αμφότερα έργα επί δημαρχίας Αριστείδη Σκυλίτση.

http://www.greekhotel.com/sterea/attica/piraeus/photos/IMG_9578.jpg

Ερείπια απο ενα μέρος του αρχαιου τειχους .

Η Πειραιϊκή βρίσκεται ανατολικά του κεντρικού λιμανιού του Πειραιά. Κατά μήκος της παραλίας της πειραιϊκής βρίσκονται τα αρχαία Μακρά Τείχη (τείχη του Θεμιστοκλή) που προστάτευαν την Αθήνα και το επίνειο της Πειραιά. Η ακτογραμμή της δημιουργεί τρεις κόλπους α) της Σχολή Ναυτικών Δοκίμων β) «όρμος Αφροδίτης» παλαιότερα λεγόταν "Μπαϊκούτσι" και φιλοξενεί όμιλο Αλιέων γ) «σκαφάκι». Γνωστή είναι επίσης για τις ψαροταβέρνες που υπάρχουν κατά μήκος της παραλιακής οδού.

Το Χατζηκυριάκειο βρίσκεται στα νοτιοανατολικά της πόλης, καλύπτοντας όλο το δυτικό άκρο της Πειραιϊκής χερσονήσου. Το όνομα της το οφείλει στον Ψαριανό κτηματία και έμπορο Ιωάννη Χατζή-Κυριακό ο οποίος το 1889 ίδρυσε το Χατζηκυριάκειον Ίδρυμα Παιδικής Προστασίας Θηλαίων-Ορφανοτροφείο που λειτουργεί μέχρι και σήμερα επί του βορειότερου λόφου της περιοχής πάνω από την ακτή αλκίμων του λιμένα.

Στο Χατζηκυριάκειο επίσης υπάρχει η πανεπιστημιακή Σχολή Ναυτικών Δοκίμων από το 1885 καθώς και η Ανωτάτη Σχολή Αξιωματικών Λιμενικού Σώματος, η Σχολή Λιμενοφυλάκων, η Ναυτική Διοίκηση Αιγαίου, η Υπηρεσία Φάρων, το άλλοτε "Βασιλικό Περίπτερο", καθώς και τα πυροβολεία απόδοσης τιμών του Πολεμικού Ναυτικού.

Η οδός Θεμιστοκλέους ξεκινά από το λιμάνι της Ζέας και καταλήγει στην παραλία Παλάσκα. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής θα βρείτε πολλές παραλίες στις οποίες μπορείτε να χαλαρώσετε, ή μπορείτε να δοκιμάσετε θαυμάσιους μεζέδες στις ψαροταβέρνες που βρίσκονται στην άλλη πλευρά του δρόμου.

Εκεί μπορείτε να περάσετε μια πολύ ωραία μέρα, βλέποντας τα μνημεία του Σαρωνικού κόλπου. Αυτός ο δρόμος τελειώνει κοντά στη Βασιλική Ναυτική Ακαδημία του Πειραιά.

Από την παραλία Παλάσκα μπορείτε να δείτε τα παλαιά κτίρια, στα οποία έζησαν κάποιοι από τους μεγάλους Έλληνες στρατηγούς, όπως και ο Γιάννης Λεωνίδας, ενώ την ίδια στιγμή μπορείτε να ξαπλώσετε σ' αυτή την παραλία, απολαμβάνοντας τον ήλιο.

Το κύριο εμπορικό κέντρο του Πειραιά βρίσκεται στο τρίγωνο μεταξύ των οδών Γούναρη, οδός Εθνικής Αντιστάσεως και Ακτή Ποσειδώνος, εκεί βρίσκεται η κεντρική ψάραγορα και κρεαταγορά

του Πειραιά, στους γύρω δρόμους βρίσκονται καταστήματα κάθε είδους πράγματα. Η οδος Γούναρη περιβάλλεται από τις εξωτικές μυρωδιές των μπαχαρικών, όπως κανέλα, μοσχοκάρυδο και μπαχαρικά που αναμειγνύονται με το άρωμα του θυμαριού και της ρίγανης ότι από τα διάφορα καταστήματα και παντοπωλεία. Στις καθετες οδούς γύρω απο τη Λεωφόρο Β. Γεωργίου μετα την Αγία Τριάδα προς το Πασαλιμάνι και γύρω απο την πλατεία Κοραή και οδο Ηρώων Πολυτεχνείου υπάρχουν πολλά καταστήματα κάθε είδους.

Τα μουσεια

Το αρχαιολογικό μουσείο του Πειραιά στεγάζεται σ' ένα σύγχρονο διώροφο κτίριο που βρίσκεται στην οδό Χαριλάου Τρικούπη 31.

Στις αίθουσες του μουσείου εκτίθενται κυρίως γλυπτά που ανακαλύφθηκαν στον Πειραιά και στις Αττικές Ακτές. Μέσα από τα εκθέματα του μουσείου παρουσιάζεται η ιστορία του Πειραιά. Οι περίοδοι της ακμής και της παρακμής της πόλης διαφαίνονται μέσα από τα μοναδικά δείγματα τέχνης. Από τα εκθέματα του μουσείου ξεχωρίζουν τα πέντε χάλκινα αγάλματα που ανακαλύφθηκαν στον Πειραιά το 1959, ο αρχαϊκός Κούρος του Απόλλωνα, τα δυο αγάλματα της θεάς Αρτεμις, το άγαλμα της Αθηνάς και μια μάσκα αρχαίας τραγωδίας που χρονολογείται από τον 4ο π.Χ. αιώνα.

Το ναυτικό μουσείο του Πειραιά στεγάζεται σ' ένα κτίριο που κατασκευάστηκε γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Βρίσκεται στη Μαρίνα της Ζέας. Τα εκθέματα του μουσείου καλύπτουν περίπου 3000 χρόνια ελληνικής ναυτικής ιστορίας.

Στις αίθουσες του μουσείου θα δείτε ομοιώματα πλοίων, ναυτικά εργαλεία, διάφορα αντικείμενα, γκραβούρες, φωτογραφίες, ιστορικά έγγραφα που φανερώνουν πτυχές της ναυτικής παράδοσης και της ιστορίας της Ελλάδας.

Ξεχωριστής σημασίας είναι η συλλογή με τα εκθέματα που σχετίζονται με τον αρχαίο Πειραιά, την επανάσταση του 1821, τη δράση του πολεμικού ναυτικού μας στη νεότερη ιστορία (1912 – 1944) και την εμπορική μας ναυτιλία.

Το νεοκλασικό κτίριο της Δημοτικής Πινακοθήκης φιλοξενεί πολλές εκθέσεις κατά την διάρκεια του έτους. Διάσημοι Έλληνες και ξένοι ζωγράφοι, μεγάλοι φωτογράφοι και ειδικά αφιερώματα σε γνωστούς δημιουργούς συνθέτουν ένα πολύ ενδιαφέρον παζλ για τους φιλότεχνους.

Ο Πειραιάς διαθέτει πολλές εντυπωσιακές εκκλησίες από τις αρχές του 19ου αιώνα με κυριώτερη την Μητρόπολη του Πειραιά, την Αγία Τριάδα. Άλλες σημαντικές εκκλησίες είναι ο Άγιος Νικόλαος και ο Άγιος Διονύσιος στην ανατολική και δυτική πλευρά του λιμανιού αντίστοιχα, ο Άγιος Σπυριδών επίσης στο λιμάνι και ο Ιερός Ναός των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στην πλατεία Δημοτικού Θεάτρου.

http://www.greekhotel.com/sterea/attica/piraeus/photos/IMG_9505.jpg

Ο Άγιος Σπυριδώνας.

Στην κορυφή του λόφου της Καστέλλας βρίσκεται το γραφικό εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία και ακριβώς δίπλα η καφετέρια Bowling Center.

http://www.greekhotel.com/sterea/attica/piraeus/photos/IMG_9664.jpg

Καστέλα

Η θέα από το μπαλκόνι της προς τον Σαρωνικό κόλπο είναι μαγευτική ιδιαίτερα τις πρώτες πρωινές ώρες που ανατέλει ο ήλιος πίσω από τις κορυφές του Υμηττού. Αλλά και την νύχτα με τα φώτα ολόκληρης της Αθήνας να λαμπιρίζουν και την Ακρόπολη φωτισμένη η θέα από τον Προφήτη Ηλία είναι τουλάχιστον εντυπωσιακή.

<http://i1.trekearth.com/photos/74557/kastela.jpg>

Ηλιβασιλεμα στην Καστελα
φωτο απο <http://www.trekearth>

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 12/01/2010 07:05

Οι δέκα μεγάλες στιγμές της Αθήνας την τελευταία δεκαετία

1. Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004. Έμειναν να τους θυμίζουν οι ξεθωριασμένες ολυμπιακές λωρίδες στην Κηφισίας.
2. Μετρό. Αρχισε να λειτουργεί το 2000, αλλά οι επεκτάσεις του στη διάρκεια της δεκαετίας έδωσαν ανάσα πνοής στην Αθήνα.
3. Ανακαίνιση του Εθνικού Θεάτρου. Μετά από εργασίες αρκετών χρόνων άνοιξε και πάλι τις πύλες του για το κοινό το 2009, εξοπλισμένο με την πιο πρόσφατη τεχνολογία.
4. Πεζοδρόμηση της Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Η διαμόρφωση της οδού δεν στόχευε στη δημιουργία ενός ακόμη πεζόδρομου, αλλά στη δημιουργία ενός πόλου αναψυχής ενταγμένου στο πρόγραμμα της ενοποίησης των αρχαιολογικών χώρων (ο Μεγάλος Περίπατος λειτουργεί πάντως άτυπα και ως πάρκινγκ).
5. Εγκαίνια του Νέου Μουσείου της Ακρόπολης. Όνειρο αρκετών χρόνων για την Αθήνα, εγκαινιάστηκε το καλοκαίρι του 2009 σε σχέδια του Μπερνάρ Τσουμί, που εμπλέκει τρεις αρχιτεκτονικές συλλήψεις: το φως, την κίνηση και έναν τεκτονικό προγραμματισμό.
6. Η αποπεράτωση των έργων στα Προπύλαια. Η μνημειώδης είσοδος, που το 1645 είχε καταστραφεί από έκρηξη πυρίτιδας, αποκαταστάθηκε μετά από 19 χρόνια εργασιών.
7. Η ανάπλαση της πλατείας Μοναστηρακίου. Με καθυστέρηση ετών και μετά από πολλές περιπέτειες, παραδόθηκε στο κοινό τον Δεκέμβριο του 2008. Η διαμόρφωσή της κόστισε 3,2 εκατομμύρια ευρώ και στα εγκαίνια ο δήμαρχος Αθηναίων δεσμεύτηκε ότι δεν θα τοποθετηθεί ούτε ένα τραπεζοκάθισμα.
8. Ανάπλαση της πλατείας Ομονοίας. Η τελευταία μεταμόρφωση της ταλαιπωρημένης πλατείας ξεκίνησε επί Λαλιώτη, ο οποίος κατάφερε να τετραγωνίσει τον κύκλο. Πολύ λίγοι έμειναν ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα.
9. Η υποβάθμιση του ιστορικού κέντρου της Αθήνας. Η «απαγορευμένη πόλη» -που περικλείεται από την Ευριπίδου, τη Μενάνδρου, τη Σοφοκλέους, τη Γερανίου, την Ικτινίου και τη Σωκράτους- μετατράπηκε σε γκέτο. Ταραχές, ναρκωτικά, κλοπές και πορνεία.
10. Η μεταφορά του Χρηματιστηρίου από τη Σοφοκλέους στην Καβάλας οδήγησε εν μία νυκτί τη Wall Street της Αθήνας σε αστικό μαρασμό

πηγή:LIFO

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 22/08/2010 10:48

Ο Πειραιάς

<http://www.youtube.com/watch?v=s2k8QY4cZTg&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=H6OCwDxost0&feature=related>

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 10/05/2011 12:07

Τα Πατήσια και το ιππήλατο τραμ

<http://www.24grammata.com/wp-content/uploads/2011/04/89-150x150.jpg>

γράφει ο Γιώργος Δαμιανός (περιοδικό exodos)

Αν ζούσατε γύρω στα 1880, για να πάτε από την Ομόνοια στα Πατήσια, θα παίρνατε το ιππήλατο τραμ (ένα βαγόνι τρένου, το οποίο έσερναν τρία άλογα), θα πληρώνατε μία δεκάρα της δραχμής (το μέσο εργατικό μεροκάματο ήταν, περίπου, 3 δραχμές) και θα χρειαζόσασταν, περίπου, 45' για να διανύσετε μία απόσταση 4,5 χιλιομέτρων (για να μη διαμαρτύρεστε ότι χάνετε την ώρα σας μέσα στην κίνηση. Τότε, θα τη χάνατε στην αργοπορία). Τα ιππήλατα τραμ μπήκαν στη ζωή των Αθηναίων το 1882. Η κατασκευή τους ήταν ιδιαίτερα ελαφριά, διέθεταν 16-20 θέσεις και τα έσερναν τρία άλογα μικρά και νευρώδη, Μικρασιατικής προέλευσης. Τα άλογα των τραμ, ζούσαν από 3-5 χρόνια, αντί των 15, λόγω των κακουχιών. Σαφέστατα, το ιππήλατο τραμ δεν ήταν μία ελληνική επινοήση, αλλά το πρώτο παγκόσμιο επίτευγμα της μαζικής μεταφοράς. Το πρώτο ιππήλατο τραμ παρουσιάστηκε το 1832, στο Χάρλεμ της Νέας Υόρκης.

Στην αρχή της οδού Πατησίων (ή, επισήμως, της 28ης Οκτωβρίου) θα αντικρίζατε τα πανέμορφα αρχοντικά σπίτια της Αθήνας. Οι πρώτοι πολεοδόμοι φιλοδοξούσαν να καταστήσουν την Πατησίων ως «τα Ηλύσια Πεδία των Αθηνών». Στα αρχικά σχέδια το πλάτος της οδού είχε τριπλάσια διάσταση για να μοιάζει με Champs Elysees , αλλά, τελικά, περιορίστηκε, λόγω των ισχνών οικονομικών δυνατοτήτων. Παρέμεινε, πάντως, ο μεγαλύτερος, σε μήκος, δρόμος της πόλης. Λίγο πιο κάτω (μετά τη διασταύρωση με τη λεωφ. Αλεξάνδρας), ίσως, να αγανακτούσατε (!;) στη θέα των πατσατζιδικών, όπως και ο δημοσιογράφος Ειρηναίος Ασώπιος, 1825 -1905, (Αττικόν Ημερολόγιον, 1889) : «Η λεωφόρος Πατησίων είναι τα Ηλύσια Πεδία των Αθηνών...ολίγα, όμως, βήματα περαιτέρω αναιδώς εκτίθενται εις πώλησιν σκόρδα, κρόμμια και λάχανα. Ένθεν και ένθεν των Ηλυσίων Πεδίων πρατήρια ακροκωλίων διεθφών ή επί το ευληπτότερον πατσατζιδικα» και ο Ασώπιος καταλήγει με την ανασφάλεια και το σύνδρομο κατωτερότητας που διέκριναν, τότε, τους περισσότερους Έλληνες: «είναι αφέλεια να πιστεύουμε ότι θα γίνουμε Ευρωπαίοι με αυτά τα χάλια»

Τα Άνω Πατήσια (αυτά, μόνο, προσδιόριζαν τότε ως Πατήσια) βρίσκονταν οι εξοχικές ταβέρνες της εποχής. Η περιοχή ήταν καταπράσινη, γι αυτό και μέχρι το Β' Παγκόσμιο πόλεμο ονομαζόταν «Παραδείσια». Το όνομα Πατήσια, ίσως, οφείλεται στον Αρχαίο Δήμο των Αθηνών Βατής. Στην στοά

του Αττάλου υπάρχει σε επιγραφή ο επιρρηματικός τύπος «Βατήσι». Ο Δημ. Καμπούρογλου, όμως, υποστηρίζει ότι τα Πατήσια οφείλουν το όνομα τους στον Τούρκο γαιοκτήμονα Πατής – αγά, ο οποίος είχε πολλά κτήματα στην περιοχή.

=====

Απ:Ο τόπος μας- Η Αθήνα!

Δημοσιεύθηκε από hrísag - 06/01/2012 06:54

<http://thumbs.picr.de/9181274ymt.jpg>

<http://thumbs.picr.de/9181275nor.jpg>

ομορφιες της Αθηνας.

=====